

Reptes i canvis de la pesca
**Què sabem del peix
que mengem?**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

John Paul Lederach
**Antídots a la violència
dels conflictes**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N218

2 de març de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'empresa del pla Caufec fa fallida i deu 180 milions d'euros

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

L'objectiu del projecte era la construcció d'un complex de gratacels i centres comercials en uns terrenys d'Esplugues de Llobregat que pertanyen a Collserola

ALBERT GARCIA

El veïnat de Nou Barris atura per tercer cop un desnonament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Després de celebrar la suspensió de l'actuació judicial, una vintena de veïns i veïnes van protestar al vestíbul de la seu d'INCASOL.

PRISA anuncia que eliminarà 2.500 llocs de treball

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La decisió empresarial ha generat una forta incertesa entre la plantilla, que no sap qui ni quan quedarà a l'atur.

La manifestació en suport a Jonathan Ivorra i les encausades del Forat de la Vergonya recorre el centre de Barcelona el 26 de febrer

El judici del Forat de la Vergonya destapa arxius il·legals

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Els Mossos compren una nova arma i no eliminen les piloteres

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El gabinet de premsa dels Mossos d'Esquadra ha anunciat que el Departament d'Interior ha incorporat una nova llançadora de projectils destinada al cos d'antidisturbis. Aquesta mesura arriba després de les for-

tes crítiques rebudes per part de l'entitat Stop Bales de Goma, que agrupa persones greument lesionades per l'impacte d'aquests projectils. Interior, però, no pretén eliminar aquest tipus de munició.

L'espurna àrab també aterra a Wisconsin

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La mainada xilena del Proyecto Hogares

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

CATALUNYA · ELS MOSSOS USARAN UNA NOVA MUNICIÓ SIMILAR A LES PILOTES DE GOLF SENSE RENUNCIAR A LES BALES DE GOMA

Interior compra tecnologia militar punta que complementa les bales de goma

Els nous projectils necessiten un llançador adaptat de granades. La decisió d'Interior d'adquirir aquest material reconeix implícitament el caràcter lesiu indiscriminat de la munició usada fins ara

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

De les velles pilotes de goma, passen a disposar, també, de noves pilotes de golf. La setmana passada es va fer públic, a través d'una exclusiva controlada a l'Agència Catalana de Notícies, que el Departament d'Interior ha adquirit -des de fa mesos- a través d'una exclusiva controlada a l'Agència Catalana de Notícies, que el Departament d'Interior ha adquirit -des de fa mesos- entre deu i quinze subfusells LL-06 de l'empresa armamentista suïssa B&T (Brügger & Thomet). La nova adquisició repressiva de Mossos d'Esquadra no limita els actuals dispositius antidisturbis de la Brigada Mòbil, sinó que els amplia. La voluntat és disposar d'un estri més precís en la repressió d'aldarulls i

La nova munició és subministrada per l'empresa militar suïssa B&T, proveïdora de l'OTAN

enfrentaments al carrer. L'adquisició no anul·la en cap cas les actuals pilotes de goma -les italianes Franchi PA6 i Fabarm SDASS i la nord-americana Remington 870-, que continuaran sent utilitzades pels Mossos d'Esquadra com a darrer recurs. La nova munició, pendent de canvis reglamentaris i d'un Protocol Normalitzat de Treball (PNT) que la instauri i que gradui l'ús que pertoqui a cada munició, podria estar operativa ben aviat. També ha transcendit que la Guàrdia Civil i la policia espanyola estudien la seva adquisició, però els Mossos són el primer cos estatal que l'ha adquirida.

I+D militar suís

L'origen de la nova munició rau en la petició expressa que la policia francesa va cursar a la suïssa B&T perquè desenvolupés un estri més precís en la repressió de multituds. La policia gala va fer la sol·licitud després del toc de queda excepcional que es va decretar arran de la revolta de les *banlieues* -la tardor de 2005- i de l'enorme lesivitat que produïa la munició que empraven:

■ De les pilotes de goma a les pilotes de golf

Model LL-06
Less Lethal Grenade Launcher
40 mm | Visor 'Aimpoint micro T1' | 2 kg
Dispara 20 projectils per minut.

Adquisició Mossos
entre 10 i 15 subfusells
1.800 euros cada unitat

No letal
segons el constructor
A 30 metres, paralització immediata per inhibició muscular, que no respon temporalment. Coixera posterior. El dolor i les molèsties poden arribar a perllongar-se 45 dies.

Munició
Mida de mitja pilota de golf
Punta d'escuma viscoelàstica de poliuretà d'alta densitat. Dispara amb subfusell llançagranades de precisió adaptat. Impacte sec i sense rebot.

Origen
Revoltes a França 2005
Estudis posteriors al toc de queda i les revoltes de la banlieu francesa el 2005. I+D repressiu a petició de la policia gala.

Extensió
7 estats fins a l'actualitat
S'empren a l'Estat francès, a Portugal, a Sud-àfrica (mundials), a Hongria i a Croàcia. També els exèrcits d'Estònia i Eslovènia.

Fabricant militar
Brügger & Thomet (B&T), Suïssa
Distribuïda a l'Estat per Andreu Soler i Associats.

Font: B&T i Andreu Soler & Associats.

LA DIRECTA

cartutxos que, a cada tret, dispersaven vuit microprojectils i un de central. Llavors, l'empresa va aplicar tecnologia militar punta i va reconvertir un subfusell militar de granades -que l'exèrcit portuguès emprava a l'Afganistan- en una arma aplicable als conflictes urbans. La nova *eina* és capaç d'impactar, disparada per una persona experta, en un objectiu de quinze centímetres a 50 metres de distància. Arriba a disparar vint projectils per minut.

La fabricant B&T és una empresa suïssa puntera en tecnologia militar, exportadora d'armes i proveïdora habitual de l'OTAN. Amb seu a Thun i una plantilla de 30 persones, els seus productes estrella són la metrallera MP9, el rifle de franc tirador APR308 i el llançador de granades GLo6.

L'adaptació d'aquest llançagranades per ser utilitzat durant la repressió al carrer, rebatejat com LL-06, és l'adquisició que ha fet Interior. El llançagranades incorpora la denominació LL-Less Lethal (Lesivitat Menor) i els seus distribuïdors comercials en destaquen la precisió, que "permet fer microcirurgia" al carrer.

La fabricant B&T és una empresa suïssa puntera en tecnologia militar, exportadora d'armes i proveïdora habitual de l'OTAN. Amb seu a Thun i una plantilla de 30 persones, els seus productes estrella són la metrallera MP9, el rifle de franc tirador APR308 i el llançador de granades GLo6. L'adaptació d'aquest llançagranades per ser utilitzat durant la repressió al carrer, rebatejat com LL-06, és l'adquisició que ha fet Interior. El llançagranades incorpora la denominació LL-Less Lethal (Lesivitat Menor) i els seus distribuïdors comercials en destaquen la precisió, que "permet fer microcirurgia" al carrer.

Andreu Soler Associats: una distribuïdora de l'Ametlla del Vallès que es dedica a la venda de "joguines"

Sarcames incomprensibles, Andreu Soler Associats, l'empresa que distribueix el subfusell i la nova munició de B&T a l'Estat espanyol, tenia reconeguda una activitat econòmica classificada com a "comerç al detall de joguines, articles d'esport, roba de vestir, armes i cartutxeria" l'any 2009. A la classificació estàndard industrial (SIC), avui, hi consta com a "botiga de joguines", però fa negoci venent material repressiu.

Andreu Manel Soler Mercadal és propietari únic de l'empresa, ubicada a la carretera de Sant Feliu de l'Ametlla del Vallès, que -des de 2005- distribueix en exclusiva les polèmiques pisto-

les Taser (elèctriques) o les porres extensibles ASP. Interior va adquirir 4.852 unitats d'aquestes porres el 2008, per valor de 142.000 euros. A la web d'Andreu Soler Associats, sota el lema *Apoyo a nuestras tropas*, s'ofereixen descomptes a militars de l'exèrcit espanyol que vagin "a zona" (l'Afganistan). Soler Associats també distribueix accessoris de precisió, làsers, kubotans amb esprai paralitzant incorporat -i tota mena d'articles policials i militars- i edita la revista sobre armament policial *Tactical*. La web dedica una atenció especial a insistir que la pistola Taser no mata. Un informe de 2009 d'Amnistia Internacional,

però, quantificava en 397 les persones mortes al món per l'acció letal de la pistola elèctrica. El desembre de 2010, es va produir la primera víctima mortal a l'Estat francès: un ciutadà de Mali que va rebre dues descàrregues de 50.000 volts. Fins i tot el portaveu del Sindicat Unificat de Policia (SUP), José Maria Benito, qüestiona la seva seguretat: "La descàrrega elèctrica pot tenir efectes molt diferents segons la complexió física de la persona i el seu estat de salut: està contrastat que, en ocasions, ha provocat la mort". Als Mossos, només disposen de Taser, els Grups Especials d'Intervenció (GEI), el grup d'elit.

Inhibició muscular

El projectil emprat, de 40x46 mil·límetres, és similar a una pilota de golf i està recobert de *foam*, una escuma viscoelàstica de poliuretà d'alta densitat. L'impacte de la nova pilota a la cama produeix inhibició muscular immediata i paralitza la persona, que no pot caminar fins al cap d'un minut: la coixera posterior es perllonga durant dies i les seqüeles poden durar fins a 45 dies. El preu de la munició no s'ha pas fet públic, però els projectils estan catalogats com a SIR (Safe Impact Round, impacte salvant l'entorn), un reconeixement explícit -que ha estat negat reiteradament- del fet que les pilotes de goma generaven cops indiscriminats i descontrolats del tot.

Les pilotes de golf no substitueixen les pilotes de goma, només les complementaran

El juny de 2010, durant una roda de premsa a l'Ajuntament de Barcelona arran del cas Vilaró, al costat de la regidora Assumpta Escarp, Joan Delort -aleshores Secretari de Seguretat- va respondre les preguntes de la DIRECTA dient que "Interior no es replantejaria l'ús de pilotes de goma" i que, a l'Estat francès, la munició octagonal emprada era més lesiva perquè era d'un calibre inferior. Un any després, Interior ha seguit les passes de la policia francesa i ha anunciat la nova adquisició, justament quan l'Associació Stop Bales de Goma havia aconseguit reobrir el debat sobre els danys provocats per les pilotes de goma. En declaracions a la DIRECTA, Jorge del Cura, portaveu de la Coordinadora per la Prevenció i la Denúncia de la Tortura, ha demanat "màxima cautela" i ha advertit: "No es renuncia pas a les pilotes de goma, tot i que se'ns dona la raó sobre una situació que fa anys que estem denunciant: els centenars de persones ferides -graus i lleus- arran del seu impacte".

> La militarització de l'ordre públic que, des de l'any 2001, denuncien diversos organismes de defensa dels drets humans disposa d'una nova prova que l'acredita des de la setmana passada. L'ús de tecnologia militar punta amb fins repressius aplicada a conflictes socials i urbans torna a confirmar la paradoxa que l'exèrcit cada cop es policialitza més, mentre les policies continuen militaritzant-se. En un discurs aclaparador de neutralització i aïllament d'aquelles persones catalogades com a enemigues o desviades: tecnologia militar per la tolerància zero policial.

, estirant del fil

CATALUNYA · PARLEM AMB NICOLA TANNO, DE L'ASSOCIACIÓ STOP BALES DE GOMA

“És una sortida en fals, una cortina de fum”

Nicola Tanno, 25 anys, estudiant del Màster sobre Gestió de la Immigració a la UPF, és membre actiu de l'Associació Stop Bales de Goma, que és un col·lectiu que ha aconseguit obrir amb força el necessari debat social, públic i polític sobre les pilotes de goma. El 12 de juliol de 2010, a 300 metres de la plaça d'Espanya de Barcelona, on es va celebrar la victòria de la selecció espanyola al Mundial, va rebre l'impacte d'una pilota de goma disparada a la cara. Va patir fractures al crani, un hematoma cerebral i la pèrdua de l'ull dret. La seva querrela judicial ha estat acceptada.

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Com valoreu l'anunci d'Interior d'introduir una nova munició i per què creieu que ho han decidit ara?

Ho valorem molt negativament. Davant una desconfiança creixent cap els Mossos i l'ús de bales de goma, davant una demanda social que exigeix mitjans i tècniques policials no lesives i que no afectin els drets humans, ara s'intenta aparentar una millora parlant "d'una nova arma més segura". És increïble; sembla ridícul. Només cal llegir el manual de l'escopeta per comprendre que és una arma molt perillosa que constituirà un nou perill. Tot plegat és la resposta policial davant la campanya que hem engegat. Intenten anticipar-se a la constitució de la Comissió d'Estudi parlamentària sobre els efectes de les pilotes de goma, que ja té el suport de quatre grups polítics.

“La policia manté que les pilotes de goma no comporten problemes i humilien les persones que hem perdut un ull”

Però les pilotes de goma continuen operatives per determinats supòsits. Què en penses?

Que és la prova que no millorem; empitjorem. No hi ha menys munició lesiva, sinó més. I més riscos si s'empra malament. L'arma pot ser precisa; l'acció humana no. A més, caldrà llegir amb cura el nou regla-

ANNA MURILLO

ment que les reguli: el risc és que s'ampliïn els seus supòsits d'ús. Tot plegat, amb la hipocresia de fer-ho sense cap reconeixement formal de la perillositat de les pilotes i el seu fracàs.

Creus que el canvi és un reconeixement explícit del caràcter lesiu de les pilotes de goma?

És només implícit i s'ha dit en lletra molt petita: les pilotes de goma són incontrolables un cop disparades i els danys, sovint irreversibles. Els Mossos estan confosos -s'ha d'entendre- davant la reacció de les víctimes i el teixit social; és una situació a la qual no estan acostumats i no saben què fer. Mantenen que les pilotes de goma no comporten problemes i ens humilien dient que les persones que hem perdut un ull el vam per-

“Quatre ulls perduts durant els darrers 24 mesos requereixen d'una resposta social, política i institucional”

dre per impacte d'altres objectes. Pilotes fora. Alhora, tots celebren que el nou subfusell sigui més segur i generi menys danys. Com quedem? És una admissió implícita, però involuntària i molt poc valenta. Molt covarda.

Mostreu una certa cautela davant la nova munició. Malament, pot generar lesions identitàries?

I tant; o pitjors. Parlem d'un arma que ha de ser disparada a menys de 50 metres i per sota de la cintura. Com es garanteix això? Aquests condicionants són difícils d'acomplir en grans concentracions i mobilitzacions. Si és una munició que paralitza i inhibeix els músculs de la cama, què passarà si un dia impacta al cap d'una persona? Ningú no ho ha explicat. Parlem -de nou- d'un nivell elevat de desproporció, lesivitat i incontrolabilitat de l'arma. I d'un problema de base que és el que ens aplega a Stop bales de goma: la funció de la policia no és reprimir, sinó garantir drets fonamentals, inclòs el de

manifestació. Rebaixar la tensió i evitar disparar. Ara tenen més opcions, no pas menys.

En quina fase es troba la vostra iniciativa popular i quines són les properes passes?

Stop Bales de Goma ha nascut perquè es pugui assistir a una manifestació sense por. Hem aconseguit, per ara, obrir el debat sobre els estris policials, que ha costat molts anys d'obrir. Sempre era un debat tancat de cop. Però el treball de recerca, el suport social, les històries de les víctimes i els estudis científics ens han anat molt bé. La proposta d'abolició de les bales de goma ha rebut l'interès de PSC, ICV, ERC i PP, partits proclius a constituir una comissió d'estudi sobre els efectes de les bales i buscar mitjans alternatius. Encara avui, no hem pogut parlar amb CiU. I sobretot, continuem amb les iniciatives públiques per parlar amb la ciutadania i el teixit social, que tenen la clau perquè ens en sortim i fem passar les bales de goma a la història.

“Al nou titular d'Interior, Felip Puig, li diríem que volem viure en una comunitat que es pugui manifestar amb llibertat sense la por de perdre un ull”

Què li diríeu al nou titular d'Interior, Felip Puig?

Que no estem contra la policia; estem contra la pèrdua de quatre ulls en els darrers dos anys en aquest país per impacte de bala de goma. Volem viure en una comunitat que es pugui manifestar amb llibertat sense la por de perdre un ull. Quatre persones que l'han perdut en els darrers 24 mesos requereixen necessàriament d'una resposta política, del Parlament i del govern. Nosaltres, víctimes, no volem venjança. Volem que no es repeteixi mai més; que no li passi enlloc a cap altra persona. Garanties de no repetició. No sembla pas cap proclama revolucionària. Esperem que Puig i el govern ens rebuin i atenguin les nostres demandes.

> **El portaveu sindical de l'SME dels Mossos, Antoni Castejón, diu: “L'actual escopeta funciona molt bé”**

El portaveu del Sindicat de Mossos d'Esquadra (SME-CCOO), Antoni Castejón, va insistir, la setmana passada, que la nova munició “no és en cap cas substitutiva” de les llançadores de pilotes de goma, sobre les quals diu que “funcionen molt bé, tant pel soroll com pels efectes que tenen”. El portaveu, que va ser escopeter de la Brigada

Mòbil anys enrere, valora molt positivament la nova adquisició “perquè no és un canvi, és un plus”; admet que “anirà molt bé quan els covards, perquè no tenen altre nom, es camuflin entre la gent”, i celebra que s'ampliï l'arsenal disponible. Castejón és el mateix portaveu que va negar insistentment, durant les càrregues contra

manifestants antibolonya del març de 2009, que un menor de deu anys hagués resultat ferit. La FAVB va fer públic el comunicat mèdic i Castejón va emmudir. El 28 de febrer, a Catalunya Ràdio, un altre portaveu dels sindicats, David Miquel (SPC), va referir-se a les lesions de les pilotes afirmant: “Malauradament, els accidents es produeixen”.

, impressions

Montse Santolino · Membre de Cicomunica
opinio@setmanaridirecta.info

Indesitjable i impertinent com Gervasio

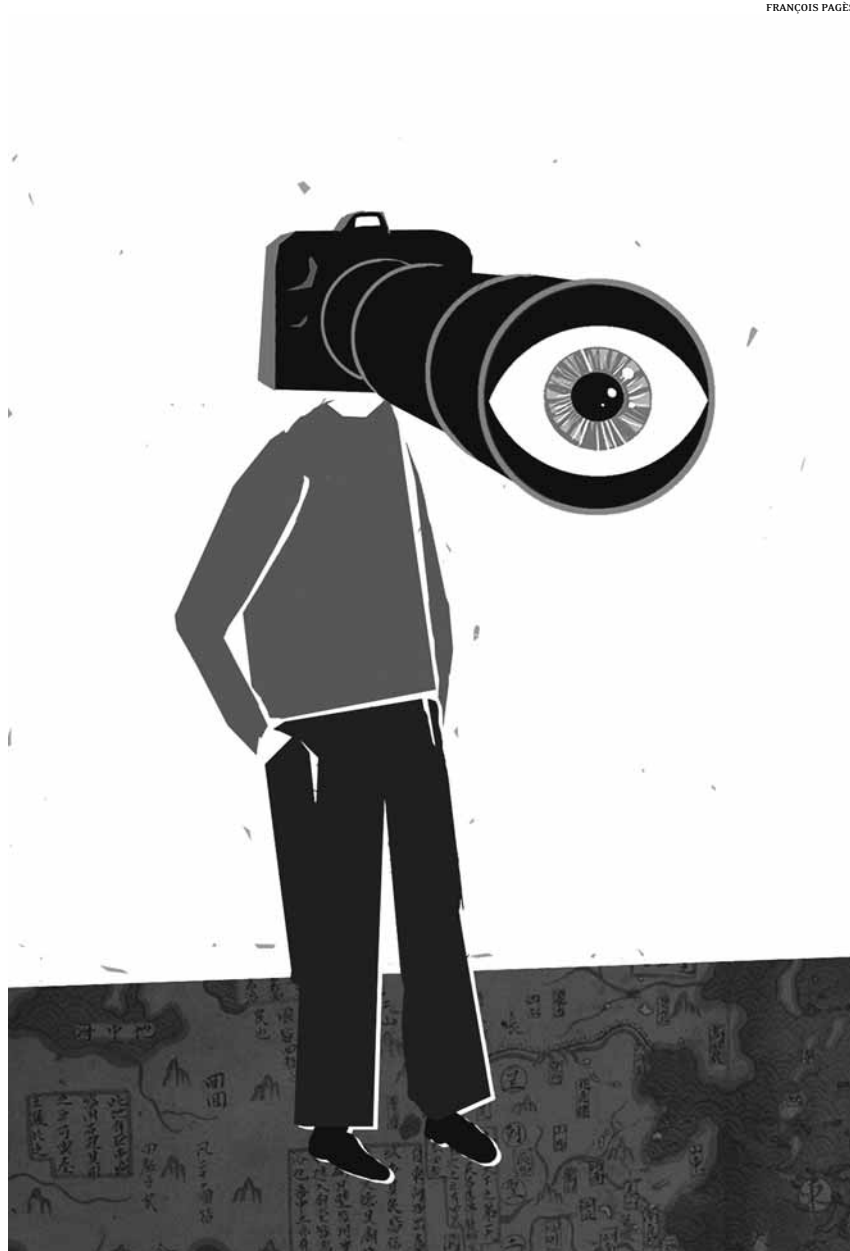
Pocs fotoperiodistes poden fer i dir el que els ve en gana i Gervasio Sánchez n'és un. Ara mateix, presenta simultàniament el seu treball *Desapareguts a tres centres culturals*. Ahir vaig estar escoltant la conferència que treu de gira quan no està pel món i, malgrat comprovar més tard a la xarxa que explica més o menys el mateix, paga la pena escoltar-lo; a més, passa gran quantitat de fotos i moltes les explica.

Va repetir diverses vegades la màxima de Kapuscinski que diu que el periodisme ha de ser indesitjable, inoportú i precís en la seva impertinència, amb l'afegit explícit d'Amira Hass que diu que l'objectiu del periodisme ha de ser vigilar els centres del poder. Va malparlar dels periodistes que, com explica Furtio Colombo a *Últimas noticias del periodismo*, "viatgen en pack, creant un Disneylàndia de les notícies i renunciant a tenir criteri propi", dels que busquen el protagonisme i surten en pla, dels que persegueixen exclusives enfangades en sang. I va coincidir amb John Pilger en què el pitjor dels supòsits que interioritzen els periodistes és que el món s'ha de llegir en termes d'utilitat per a Occident, i no d'humanitat. Amén.

La crisi d'identitat del periodisme va començar amb els beneficis

Ja que, digué, no callar res és la seva manera d'evitar el psicòleg, va deixar anar perles com que Repsol dicta la política exterior d'aquest país, que Zapatero és el president que més ha instrumentalitzat la paraula *pau* mentre quadruplicava la venda d'armes de l'Estat espanyol o que la Llei de memòria històrica no serveix per a res; però sobretot va atacar el poder que més coneix, el de les empreses periodístiques: la crisi d'identitat del periodisme va començar amb els beneficis, com més diners es guanyen, menys periodisme es fa, i a l'Estat espanyol ningú fa veritable periodisme d'investigació sinó periodisme de filtracions i dossiers, periodisme de col·leguisme amb el poder polític i econòmic.

Amb tot, el millor del seu discurs van ser els exemples, els que realment posen de manifest fins a quin punt el periodisme

està en mans de cínics impresentables. Va explicar com els caps del dominical d'*El País* no van voler donar una portada a les seves imatges de *Vides minades* (projecte que, tot sigui dit, se li va acudir al director d'una revista del cor i no a una capçalera de "referència") per ser massa dures. Però després va haver de sentir com se'n penedien perquè just aquell cap de setmana Lady Di es va matar i van perdre la gran oportunitat de lligar la no portada del dominical a la sinistre actualitat de la princesa cadàver compromesa

amb la prohibició de les mines antipersona.

Fantàstic també sentir-lo dir com, després del seu famós discurs de quatre minuts en el lliurament dels premis Ortega y Gasset, un responsable d'opinió d'*El País* el va felicitar i li va demanar perquè no es parlava més de la venda d'armes als mitjans. També va dir que Berlusconi no havia tancat CNN+, sinó les pèrdues de 5.000 milions d'euros ocasionades per les gresques financeres de gestors irresponsables. Certament, a Prisa la hi té jurada.

I llavors, com fer bon periodisme avui? El que vaig aprendre ahir:

1. Buscant una alternativa laboral. Si l'autèntic periodisme no es paga caldrà fer-ho d'una altra manera. Gervasio va treballar de cambrer durant 17 anys. Estava servint paelles mentre *El País* publicava al dominical el seu reportatge sobre el desè aniversari de la revolució sandinista el 1989.

2. Fent bons projectes: fer bones fotos no és difícil, el que és difícil és fer un bon projecte. *Desapare-*

guts s'ha gestat durant tretze anys. Cal construir, seguir i acompanyar els temes i els seus protagonistes.

3. Fent el que creus tot i que no es vengui: en el seu cas, del bam-bam a les postguerres. Les guerres no només acaben quan es superen les conseqüències, la mort, els morts són obvis i és innecessari mostrar-los. Ni els periodistes ni les ONG han de fer espectacle de la guerra ni d'altres situacions de la vida quotidiana.

4. Estant disposat a deixar-se ferir interiorment, a permetre que alguna cosa mori dins teu. Si no sents el dolor de les víctimes no podràs transmetre amb decència.

5. Apropant-se a les víctimes amb respecte: no fer més mal del que ja n'hi ha, demanar permís, explicar l'objectiu del projecte, crear la situació idònia per a que la gent vulgui parlar, acompanyar el temps que calgui i de manera discreta, sense molestar, sense usar flaix i, de vegades, sense fer la foto. Conèixer les víctimes pel seu nom, sense reduir-les a equacions numèriques.

Decència, responsabilitat, dignitat: per damunt de tot, defensar el dret de les víctimes a la dignitat

6. Escoltant la gent que fuig de la violència: Gervasio explicava que, al matí, li havien dut un grup d'estudiants d'ESO i que entre ells hi havia un noi colombià d'un dels barris més violents del món. Va explicar als professors que a qui havien d'escoltar era a aquell noi.

7. Relacionant: començar per les fosses comunes de Guatemala, seguir per les de Perú, Iraq, Bòsnia... i arribar a les de Toledo i Ciutat Real.

8. Documentant allò més proper i mostrant-lo amb una nova mirada, amb nous enfocaments, sense reiteracions.

Decència, responsabilitat, dignitat: per damunt de tot, defensar el dret de les víctimes a la dignitat. Paraula de Gervasio.

Pau Planas · Escriptor i membre del col·lectiu Olidecoop
opinio@setmanaridirecta.info

L'odi 'low cost'

Un passejant de gos amb qui coincideixo al parc, per donar conversa, em parla dels fanals trencats. Un comentari quotidià com el que em fa una veïna quan, en trobar-nos al vestíbul, m'informa del robatori que hi ha hagut a l'estanc. O com la descripció que em fa el company de feina del col·lapse que ahir es va trobar al servei d'urgències. Les converses comencen així, explicant desgràcies per amansir el silenci. Però, en tots els casos, els meus interlocutors es fiquen ben aviat per una drecera i, sense deixar-me temps per reaccionar, van a parar al lloc maleït de sempre: treuen el tema, de manera forçada. És com un malson sense cap ni peus. El que fins ara m'havia imaginat que era un gest espontani per fer més agradable la trobada resulta ser, clarament, una miserable estratègia de canalització d'inquietuds fosques. És possible que tot hagi estat un pretext per disparar contra l'enemic número u del país? Per què pressuposen que compareixo el seu odi absurd? Les converses agafen un altre caire: s'han transformat en discursos. Volien repetir el conjur de guerra covarda amb la intenció de compartir íntimament la fantasia secreta de la solució miraculosa. Durant els breus moments que m'ho permeten, intento matisar les seves veritats inqüestionables amb obvietats tan elementals que em fan sentir abatut: els

SERGI SOLANS

dic que la majoria d'ells no roben; que no és cert que pretenguin una conversió religiosa del país; que tampoc tenen poder polític per fer-ho; que, per no tenir, no tenen ni dret a votar; que els hospitals i els CAP més aviat estan saturats d'ancians de pell lletosa; que els vals de descompte de l'ajuntament es donen seguint criteris econòmics; que durant

anys han cotitzat i regalat plusvàlues; que l'expulsió és lògicament complicada, moralment repulsiva, legalment impossible i diplomàticament conflictiva. Però tot això no els fa despertar de la mentida. Els fa por, encarar la realitat. Cada un dels meus arguments xoca contra un escut d'anècdotes, tòpics i mostres d'insensibilitat. Invocacions i

pregàries fàcils per apuntalar posicions incoherents i porugues. Practiquen l'exorcisme de convertir la pobresa en estrangera per tal d'allunyar-la del seu món. S'inventen un col·lectiu imprecís per abocar-hi tot el que temen veure entrar per la seva porta. Per això s'apunten al Club dels Autòctons, perquè es pensen que així evitaran la caiguda. Però tot és imaginari. Són les idees transgèniques que creixen en el camp esgotat del capitalisme tardà. Desproveïts d'ideals col·lectius, de projectes comunitaris, de teixit social, de vida veïnal, els fantasmes proliferen, com les amenaces de les ombres nocturnes en una habitació infantil. Afrontar la realitat obliga a replantejar idees, a emprendre lluites, i això demana valentia i abandonar el rol de privilegiat que han anat adoptant al llarg dels anys de vaques grasses. Abans de convertir-se en perdedors sense pedigrí, es fan socis d'un club màgic i es lliuren a consumir les últimes ofertes d'odi *low cost*. Aquesta és, de fet, l'esperança, la part bona de tota la història: que aquest odi és d'una qualitat pessima i es desgasta aviat, està fet de fantasmes que s'evaporen quan apareixen accions de lluita social real, quan aflora el conflicte de fons. Aquesta és l'esperança: trobar-se en projectes comuns de protesta, compartir espais, carrers, manifestacions, tallers, hortes, assemblees... I fer fora els fantasmes.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Agustín Rueda

Joni D., Barcelona

Vaig assistir a l'estrena del documental *69/78 Prescrit*, convidat per la Maria, germana d'Agustín Rueda. A l'Agustín, activista llibertari de Sallent i membre dels grups autònoms, el van matar funcionaris de la presó de Carabanchel després d'una brutal sessió de tortura el 1978. No entraré a valorar la qualitat artística del treball, només vull constatar el desacord amb el tractament donat al cas de l'Agustín. En Tirado, amic de la infància de l'Agustín, tot i haver col·laborat en la filmació, es negà a presenciar l'estrena; la Maria i la seva filla van mostrar públicament el seu malestar a la roda de premsa prèvia, com va fer el Juan Pedro, membre de l'Associació d'Amics de l'Agustín, que també col·laborà en l'enregistrament, a la xerrada posterior a l'estrena.

La Maria va accedir a ser filmada frívola (maquillant-se, desmaquillant-se, jugant amb el gat...) exclusivament com a recurs visual i, quan va veure que aquestes imatges són l'eix de la pel·lícula, li va caure l'ànima a terra. No volia ser la protagonista d'una pel·lícula sobre l'Agustín per molt artística que fos, l'únic protagonista possible és ell.

Com a resposta a les paraules del Juan Pedro, el director va comentar que aquest país té problemes de comunicació, jo diria que en aquest país hi ha persones que tenen problemes de comunicació, doncs quan totes les persones que han col·laborat en un treball d'aquesta mena es senten enganyades i manipulades, el problema comunicatiu és unidireccional.

Si es volia fer una pel·lícula artística, s'haurien d'haver contractat artistes, però és molt trist pretendre fer una pel·lícula artística sobre el patiment dels altres i, a sobre, que els protagonistes es pensin que s'està fent un documental històric. Per no parlar de la possibilitat de fer un documental (pagat pel Memorial Democràtic) tan asèptic i políticament correcte d'aquelles lluites tan incorrectes.

Tunísia

Xavier Serra Cumane

En arribar a Tunísia i veure tant militar rere els filferros, protegint el ministeri d'Interior i altres llocs oficials o estratègics a un lloc al cap si està al Xile del cop dels feixistes de 1974 o a la Venècia de 2003 amb el contracop antifeixista.

Veus més semblança amb el segon cas en veure que molta gent parla amb la policia i que un no porta *dotis*. Quan arribes a l'avinguda Burgiva, a l'estil de les Rambles del 70-80 amb pintades a les parets, mai vistes abans, manifestacions per reclamar tot allò reclamable, concerts de hip-hop alternatiu, comitès de la UE asseguts a la terrassa d'un restaurant al costat d'homages de dos metres amb el *pinganillo* a l'orella i davant el poble tunisià, un pensa, malgrat tots els crims d'estat comesos per la dictadura, ara és quan ve el més difícil: portar una democràcia des de ve.

Confio en els pobles tunisià, egipci, etc. I si no ho aconsegueixen, almenys han guanyat més que nosaltres, que tenim al successor de Franco o una democràcia de baixa intensitat.

. EL CIGALÓ

“Hi ha evidències de societats en què no hi havia cap minoria que s'aprofités de la resta”

Guifré Bombilá és historiador i investigador al Departament d'Arqueologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Expulsat durant les mobilitzacions contra el procés de Bolonya, ens explica que, lluny del que ens han volgut fer creure, a la prehistòria, trobem exemples de societats justes.

Manu Simarro

Trobem societats justes a la prehistòria?

Hi ha evidències de societats amb nivells d'explotació molt inferiors als actuals, en què no hi havia classes socials ni cap minoria privilegiada que s'aprofités de la resta. Per contra del que es podria pensar, no eren societats simples. Trobem societats molt més justes que l'actual amb un desenvolupament econòmic, tecnològic i cultural molt elevat i fins i tot formes de poder més democràtiques. Un exemple és Uruk, una ciutat mesopotàmica de fa 6.500 anys, amb uns nivells organitzatius semblants als de l'antic Egipte. Estem parlant d'una ciutat de 80.000 habitants amb una àrea d'influència de 1.000 quilòmetres a la rodona. Trobem

estructures de delegació, que permetien delegar el poder en mans d'algú que vetllava per la distribució igualitària de la producció, i cap evidència de violència institucionalitzada, explotació o desigualtat.

Per què tot això no s'ensenya a l'escola?

A l'Estat espanyol, hi ha un desfament important entre el món de la investigació científica i l'educatiu (sobretot primari i secundari). Per altra banda, hi ha un conservadorisme a l'hora d'explicar la història. Costa trencar els tòpics, ja que s'ha creat un sentit comú del passat. En definitiva, hi ha una visió ideològica que vincula la història amb els grans homes i els grans esdeveniments i deixa de banda el poble. La reproducció d'aquesta invisibilització és quelcom molt útil per legitimar les injustícies actuals.

. EDITORIAL

Símbols contra realitats

Tres fets aparentment inconexos poden demostrar, en una sola setmana i de forma feaent, allò on som, allò que passa i tot el que es cou. La persecució a carnissada decretada contra Jonathan Ivorra i Toni Verdasco sota l'aixopluc de la tolerància zero contra la dissidència i el recurs a la mordassa contra la discrepància, lliga directament amb la militarització de l'ordre públic. Militarització policial que la darrera setmana ha tornat a sortir a la palestra, per la nova comunicació de què disposaran els Mossos d'Esquadra, nascuda de l'I+D militar suís. Nova comunicació que és humiliació. Després d'una campanya social activa de denúncia per part de Stop Bales de Goma, Interior respon dient, com aquella dita castellana: "No voleu brou, doncs, dues tasses". D'ara endavant, doncs, bales de goma i pilotes de golf. Però

la repressió, sustentada sempre en una coctelera de silenci, propaganda i violència institucional, no és només policial o judicial. També és ideològica i de control social: la imposició, via regulació normativa, de símbols religiosos a centres escolars i hospitals concertats són només una prova més. Són els seus símbols. El seu Sant Crist gros en múltiples variants: doctrina de la fe, doble ració de pilotes de goma i la llibertat segrestada i coartada d'en Jona i en Toni. Per si algú no ho havia entès. Contra els seus símbols -lluny de mites i ritus- activem i oposem les nostres realitats tangibles: solidaritat, denúncia i laïcitat. Perquè, si tot símbol sempre és efímer, allò que mai no s'acaba i comencem de nou cada dia són les lluites socials. Que, des de baix i contra la por, basteixen la llibertat. Que no és cap símbol: n'hi ha o no n'hi ha.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tahrir marca la (in)diferència

Roger Costa Puyal
directa@setmanaridirecta.info

A l'primer món, sobre diners, fins i tot per intentar pal·liar els efectes col·laterals del progrés. Estem enfonsats fins al serrell en aquesta merda tan opulenta i no veiem més enllà dels nostres nassos. Diuen que som una societat avançada. A mi em sembla que anem molt endarrerides. A Egipte, 40 milions de persones viuen amb menys d'1,5 euros al dia. No tenen cap piràmide on caureu morts. Però tenen dignitat. El poble egipci va protagonitzar la primera vaga de la història, l'any 1.166 a.n.e., a Deir el-Medina. Ara, ha estat el primer poble del mil·lenni que ha derrocat un dictador (Sadam no compta, el seu cas va ser una prejubiliació forçada). Nosaltres vam desapropiar la nostra oportunitat, com diuen els Habeas.

La revolta que va derrocar Franco no va ser popular, sinó més aviat intestinal. El *vuelva usted mañana* estava tan arrelat que el dictador es va haver de morir de fàstic; a falta d'un final més noble per un militar. La diferència amb Egipte és la nostra opulència, sustentada en la seva opressió. Les samarretes del Zara costen cinc euros perquè les cusen aquelles dels 1,5 euros al dia. En plena crisi, algunes multinacionals de l'Estat espanyol han fet públic que, durant el 2010, van guanyar fins un 30% més que el 2009; pel *negoci exterior*, deia el telenotícies. Pel saqueig del sud. La catalana Gas Natural, l'empresa estatal amb més interessos a Egipte, n'és una. La diferència és que el poble egipci no té pràcticament res i, per tant, no té pràcticament res a perdre i, en canvi, molt per guanyar.

Està disposat a arriscar. I nosaltres? No n'hi ha prou amb prendre consciència de l'opressió. La seva dignitat està en lluitar per sobreviure, la nostra forma de vida no passi per la seva opressió. La manipulació mediàtica és igual allà que aquí, la diferència és que Tahrir no té res a perdre. Nosaltres estem acomodades entre les molles que els sobren als rics. Ens hi juguem aquest lloc privilegiat de sota la tau-la. Estem disposades a arriscar-lo? Per dignitat, ho hem de fer. No podem restar indiferents. Com diuen els Tollendo: "Mentre acceptem decisions que duguin els nostres noms...". Viure en aquest paradís opulent ens fa ser part, inevitablement, de la maquinària de destrucció. No hi ha sortida. Només queda la dignitat. La pregunta és fins on estem disposades a arriscar?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, seguint la tònica de la resta de seccions, hem augmentat la mida de la lletra dels *Quaderns d'Illacrua*. Com que l'augment que vam fer a inicis d'aquest any ha tingut bon resultat, també hem volgut aplicar-lo als *Quaderns*, que tenen un disseny i una tipografia diferents. Esperem ajudar a la llegibilitat dels articles, sobretot de cara a la gent gran o la gent amb problemes de vista. A part de facilitar la lectura, també apareixen articles més curts i, per tant, menys densos. És un repte per la capacitat de síntesi de les persones que redacten, però, en la societat de la informació, segurament, la capacitat de síntesi és un dels valors més buscats, no creieu? Una altra novetat per aquesta setmana és una breu crònica de societat d'un acte en què va participar la DIRECTA a Granollers. La gent del Casal Popular l'Esquerda va mostrar la seva aposta pel setmanari i va sortir a una subscripció anual durant el dinar del seu cinquè aniversari. Agraïm el suport de l'Esquerda i la feina de la correspondentia del Vallès Oriental i esperem que aquesta mena de cròniques es puguin fer més habitualment a la DIRECTA. Fins la setmana que ve. Salut!!

PD: Aquest dimecres es compleixen 37 anys de l'assassinat de Salvador Puig Antich, el 2 de març de 1974. En Joan, un subscriptor, ens ho ha recordat i n'hem volgut deixar constància aquí.

. FE D'ERRADES

- A l'article del Transglosadors de fa dos setmanes (DIRECTA 216, pàgina 21) vam posar que la lliga de la glosa l'havia guanyat l'equip de l'Alt Empordà, quan realment ha estat l'equip del Baix Empordà.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

EULÀLIA CORBELLA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonComercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'Auditori improvisa una barra per fer front a la vaga | PÀG. 8

El veïnat evita un desnonament a Nou Barris | PÀG. 9

Un nou escàndol de corrupció esquitxa CIU i PSC | PÀG. 10

La plantilla de la Deixalleria de Molins, a l'atur | PÀG. 12

CATALUNYA · EL TSJC ADMET LA DEMANDA D'UNA METGESSA OBLIGADA A TREBALLAR SOTA UN CRUCIFIX EN UN CENTRE RELIGIÓS CONCERTAT

Cap legislació no impedeix la presència de símbols religiosos als centres públics

Les associacions defensores de la laïcitat s'han multiplicat durant els darrers anys i el seu nombre de persones membres i simpatitzants ha augmentat

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

La visita del papa Benet XVI a Barcelona el novembre de 2010 no només va treure al carrer les fidels catòliques. La campanya Jo no t'espero, organitzada per diferents entitats que demanaven "un espai laic" i exigien que aquesta visita no tingués el suport institucional, es va fer visible al carrer i als mitjans de comunicació els dies anteriors. Les banderes penjades al balcó, adhesius, concentracions i manifestacions en contra de l'arribada del papa van tenir una repercussió mediàtica que probablement hagués estat difícil d'imaginar anys enrere. Actualment, una metgessa que tre-

Una sentència del TEDH va determinar que la presència de símbols religiosos a les escoles públiques és il·legal

balla per l'Institut Català de la Salut (ICS) ha interposat una demanda, ja que es veu obligada a treballar sota un crucifix durant les guardies. RMJP, de 48 anys, va ser traslladada a un centre concertat de caràcter religiós i, quan se li va denegar el permís de no treballar durant les guardies, va interposar una demanda a un tribunal de primera instància, que li va ser desfavorable. Va presentar un recurs d'a-

Entrada de la capella del Campus de la Diagonal de la Universitat de Barcelona

pel·lació, aquest cop davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha estat admès a tràmit; "tot un èxit", segons la metgessa.

El debat sobre la laïcitat a Europa s'ha ampliat els darrers anys. Una sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH) va marcar un punt d'inflexió. Aquesta sentència, coneguda com el cas *Lautsi* -cognom de la dona italiana que va interposar la demanda-, va determinar, el 3 de novembre del 2009, que la presència de símbols religiosos a les escoles públiques era il·legal perquè "violava el principi de secularitat i d'imparcia-

litat de l'administració pública". Tot i no tenir potestat per imposar la sentència i haver-se de limitar a obligar l'Estat italià a indemnitzar la dona amb 5.000 euros, la sentència va obrir un debat públic en aquells països on encara hi havia símbols religiosos als espais públics.

Sense llei reguladora

A Catalunya, les Illes Balears o el País Valencià, no hi ha una prohibició expressa que impedeixi els símbols religiosos a qualsevol centre públic, ja sigui un hospital o un centre administratiu. La llei estatal de llibertat religiosa, de 1980,

és qui marca la pauta. Les escoles són una excepció: una comissió parlamentària va decidir acatar, un mes després, la famosa sentència del TEDH amb els vots del PSOE, ERC i IU. Tot i això, no hi ha cap llei orgànica que reguli la presència d'aquests símbols, sempre catòlics a causa de la preponderància d'aquesta religió. El PSOE ve voler promoure una reforma de la llei, però es va tirar enrere davant les exigències del calendari electoral i la pressió, tant dels partits de dretes com CiU i el PP -que hi estaven en contra- com de IU i ERC, que la consideraven molt fluixa. Ara

per ara, les instàncies judicials són qui decideix sobre l'existència o no d'aquests símbols.

El líder d'Unió Democràtica, Josep Antoni Duran i Lleida, sempre s'ha mostrat contrari a la retirada de símbols religiosos, ja que considera que és un fet anticonstitucional. Considera que la llibertat d'ensenyament s'ha d'associar a la llibertat dels pares i les mares per escollir un centre d'acord amb les seves creences. Una posició que afavoriria la segregació per qüestions religioses i suposaria, entre d'altres coses, un pal més a la roda en la lluita contra el racisme i la xenofòbia. La creació de guetos ha estat un dels principals factors dels problemes de convivència. Crear guetos amb la mainada imposaria una diferenciació entre persones des del moment en què aquestes comencen a ser conscients.

Durant els últims anys, les associacions defensores de la laïcitat s'han multiplicat i el seu nombre de membres i simpatitzants ha augmentat. Han organitzat diverses campanyes de conscienciació pública que han tingut una repercussió àmplia. La més recordada és la campanya que va circular pels carrers de Barcelona ara fa dos anys. Dos autobusos de línia van ser contractats per portar l'eslògan: *Probablement, Déu no existeix. Deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida*. Va ser l'Associació Ateus de Catalunya qui es va encarregar d'aquesta campanya. L'últim intent de repetir-la, amb l'arribada del papa a Barcelona, va ser avortada per TMB que va considerar que es tractava d'un missatge polític.

, així està el pati

CATALUNYA · RETALLADES

La Generalitat s'endeuta amb una entitat prestadora de serveis socials

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Aspasim és una entitat barcelonina que treballa per la plena integració i inclusió en tots els àmbits vitals de persones amb discapacitats psíquiques greus. A part de comptar amb la seva pròpia escola i un centre ocupacional, Aspasim gestiona serveis d'atenció i acompanyament a infants amb discapacitat que estudien a instituts dependents del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i col·labora en la tutela de la mainada i les adolescents que la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) -dependent del Departament de Benestar Social i Família- té al seu càrrec.

Els darrers mesos del tripartit, Aspasim va veure com no li pagaven les factures

Els darrers mesos del govern tripartit i arran de les retallades socials justificades amb el pretext de la crisi econòmica, l'entitat va començar a veure com alguns dels pagaments que l'administració pública havia d'efectuar en concepte dels expedients econòmics de les menors tutelades per la DGAIA no els van ser abonats. Però l'entrada del nou govern a la Generalitat i l'aprofundiment d'aquest executiu en la disminució de la despesa destinada a serveis socials bàsics ha agreujat la situació. Actualment, el deute de la Generalitat de Catalunya i el Consorci de Serveis Socials de Barcelona (CSSB) -format per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona- amb Aspasim ha augmentat de 165,00 euros a un total de 679,360 euros en concepte de serveis de teràpia ocupacional i llars de residència i pel compliment del conveni d'educació en despeses de funcionament i monitoratge de menjador i transport.

Aquests impagaments van ser comunicats a l'entitat mitjançant una circular del CSSB, on aquest va afirmar que havia rebut una confirmació -sense cap mena d'explicació- per part del sistema de gestió de tresoreria de la Generalitat de l'endarreriment de la transferència. Aquesta situació fa que l'entitat Aspasim no pugui pagar -per primera vegada en els seus 65 anys d'existència- els salaris de les seves treballadores i es vegi obligada a ajornar els pagaments als seus proveïdors i a la seguretat social.

BARCELONA · S'HAN FET QUATRE CONCENTRACIONS PER PROTESTAR PELS ACOMIADAMENTS IMPROCEDENTS

L'Auditori improvisa una barra sense llicència per esquivar la vaga de la plantilla del bar

ARXIU ROBERT BONET

Bar de l'Auditori vist des del carrer

Pau Suau
redaccio@setmanaridirecta.info

Un centenar de persones van donar suport a les vagues i manifestants davant el bar de l'Auditori, el 25 de febrer, durant la quarta concentració de protesta per uns acomiadaments improcedents. La plantilla ja fa sis mesos que fa vaga i persevera en la seva lluita anant cada dia al bar -de dilluns a diumenge- durant totes les hores que estigui obert. Això fa que siguin poques les persones que consu-

meixen dins l'establiment. L'Auditori i l'empresa de restauració Laie, però, segons denunciïn les vagues, han creat un servei de bar sense llicència dins la sala 2.

El conflicte laboral va començar el 29 de juliol, quan Laie va acomiadar nou treballadores just abans de les vacances. Precisament, nou és el nombre màxim d'acomiadaments a partir del qual Laie hauria hagut de presentar un ERO i, per tant, la plantilla hauria pogut reaccionar per evitar-lo. A les cartes d'acomiadament, Laie explica que el motiu

són les condicions laborals i que la gent acomiadada "serà suplantada per treballadores més precàries". L'1 de setembre, els cinc cambrers que quedaven es van declarar en vaga. Amb tots els cambrers i cambreres en vaga o acomiadades, Laie i l'Auditori van ensenyar la carta que tenien preparada: utilitzar treballadores amb contractes verbals o d'altres centres, fet que ha estat qualificat d'*esquirolatge* per dels vagues.

Es manifesten perquè "Laie no paga a temps i utilitza treballadors amb condicions per sota de les del centre de treball"

Les persones en vaga, moltes d'elles afiliades al sindicat Solidaritat i Unitat dels Treballadors, van fer una demanda per aconseguir cessar aquest *esquirolatge*, avalada als informes de fins a cinc membres d'Inspecció de Tre-

ball que van inspeccionar el bar restaurant de l'Auditori. El jutjat social número 16 de Barcelona, però, en lloc de jutjar aquest fet, va fer un procés a la vaga sense demanda prèvia i va qualificar-la d'il·legal. Entre altres coses, diuen que es manifesten perquè "Laie no paga a temps, utilitza treballadors amb condicions per sota de les del centre de treball, incompleix la legislació de riscos laborals, incompleix l'acord de subrogació, no entrega les nòmines d'acord amb la llei, reconeix per escrit haver fet un pla empresarial sense fonament i acomiada nou treballadors per substituir-los per treballadors amb condicions laborals inferiors". La qualificació d'il·legal de la vaga -que no té executivitat perquè no es troba en el veredict, sinó en els fonaments jurídics de la sentència- ha permès que, aquest darrer mes, Laie i l'Auditori hagin omplert els vidres del bar amb cartells on difamen les vagues, que també han rebut burofaxos amb amenaces dient-los que, si no deposaven la vaga, serien acomiadades. La gent integrant dels piquets també ha denunciat amenaces i agressions per part de "dos matons de paisà".

BARCELONA · PRISA DIU QUE FARÀ UNA REDUCCIÓ DEL 18% DE LES SEVES PERSONES TREBALLADORES

La plantilla de Ràdio Barcelona es concentra contra els 2.500 acomiadaments anunciats

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El grup de comunicació PRISA va anunciar, el 25 de gener, que faria una reducció del 18% de la seva plantilla actual, de 14.987 persones. Segons les dades donades per l'empresa, les afectades seran 2.000 persones a l'Estat espanyol (522 de la xarxa d'emis-

La reducció de llocs de treball afectarà 2.000 persones a l'Estat espanyol i 500 a Portugal i a Amèrica

sores nacionals) i 500 a Portugal i a Amèrica. Tot i que l'argument principal esgrimit per l'empresa és "l'actualització del model productiu mitjançant l'ús de les

Part de la plantilla afectada a les portes de Radio Mallorca

noves tecnologies per poder garantir la sostenibilitat del grup", els números parlen per si sols. L'empresa va facturar 3.208,58 milions d'euros el 2009 i també va augmentar els seus marges de benefici net.

La plantilla de Ràdio Barcelona, ràdio degana de l'Estat espanyol i emissora associada a la Cadena SER, tem que la reestruc-

turació afecti alguna de les 128 treballadores i adverteix: "No permetrem cap acomiadament, no pagarem les cadades de Cebrián", fent una clara al·lusió al conseller delegat del grup PRISA. De moment, no hi ha dades de qui en sortirà afectada. Tanmateix, un centenar de treballadores es van concentrar a la seu de l'emissora, al Carrer Casp, el 24 de febrer, per

fer un "primer avís", ja que, segons afirma el president del comitè d'empresa Xavier Sánchez (UGT), encara no han rebut cap memòria ni presentació de l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO). Sánchez es va mostrar contundent quan va afirmar: "La majoria de nosaltres pensem que els actuals directius del grup constitueixen el veritable problema perquè han deixat perdre les senyes d'identitat de la companyia". Com a exemple va posar la que va qualificar com a "insòlita" venda de Cuatro al grup empresarial de Berlusconi i la substitució a la graella televisiva del canal d'informació 24 hores CNN+ per un altre de seguiment continu (durant les 24 hores) del *reality Gran Hermano*. A més, va assegurar que l'ERO només "cerca satisfer els nous inversors del grup Liberty" i que no pensen pagar "les conseqüències del capitalisme salvatge ni el canvi del codi ètic del periodisme per la dictadura dels mercats".

, així està el pati

JOAN ALVADO

BELLATERRA · LLUITA Vaga reeixida a la UAB

Núria Ferrer

redaccio@setmanaridirecta.info

La Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB va viure una vaga estudiantil contra l'aprovació de la proposta d'un nou pla docent per la facultat (DIRECTA 217) el dimecres 23 de febrer. La vaga va esdevenir tot un èxit i, alhora, una demostració de força de cara al deganat, ja que el seguiment massiu de la convocatòria per part de l'estudiantat va paralitzar la pràctica totalitat de les classes programades aquell dia, a excepció de cinc sessions d'assignatures de quart curs que van fer cas omís als piquets informatius i van decidir continuar la docència amb una mitjana de deu alumnes a l'aula.

El degà afirma: "No aprovaré aquest pla sense un consens ampli de tots els agents de la facultat"

Convocada per la Plataforma No al Pla Docent (PNPD), la jornada de lluita va comptar amb el suport actiu d'un bon nombre d'estudiants, que van col·laborar en el desenvolupament d'una diada participativa amb la pretensió de pressionar i generar debat al voltant d'un pla que pretén unificar els torns de matí a tardar en un horari únic de 9 del matí a 5 de la tarda. Així doncs, el dia va començar amb l'acció dels piquets informatius a ambdues portes de la facultat i va continuar amb la celebració d'una xerrada explicativa sobre el pla docent. Al migdia, es va viure el punt àlgid de la jornada quan el degà, Salvador Cardús, va prendre el protagonisme en un debat públic davant quatre representants de la PNPD i un centenar d'estudiants. Després de més de tres hores de debat, el degà va afirmar: "No aprovaré aquest pla sense un consens ampli de tots els agents de la facultat", però malgrat això, les seves paraules no han aconseguit calmar la desconfiança de les estudiants vers els càrrecs de govern, tenint en compte la política de fets consumats duta a terme a la UAB aquests últims anys. Finalment, però, cal destacar que la junta extraordinària de facultat que pretenia aprovar el pla -prevista el dimecres 2 de març- ha estat aplaçada fins el dia 16 d'aquest mateix mes. Les estudiants anuncien que les mobilitzacions continuaran fins que s'aconsegueixi obrir un procés participatiu per elaborar el nou pla.

Triomfa la resistència als desnonaments

La família Pérez-Santiago, que ja va patir un intent de desnonament el 12 de gener, va aconseguir aturar l'ordre d'abandonar el seu habitatge del carrer Marín del barri de Verdum de Barcelona datada per l'1 de març. Una cinquantena de persones convocades per l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris i l'Associació 500x20 van fer front a la presència de quatre furgone-

tes dels Mossos d'Esquadra, que acompanyaven la comitiva judicial encarregada de fer fora la família del domicili. Tot i ser-hi presents les assistents socials que s'havien de fer càrrec de les criatures, finalment, els responsables judicials van ordenar la suspensió del "llançament". Tocades les 10 del matí es va celebrar el triomf de la resistència veïnal i, improvisadament, prop

de 25 persones es van desplaçar fins a la seu de l'Incasòl per demanar explicacions davant la difícil situació d'aquesta família. Van ocupar el vestíbul de l'edifici, però permetent el pas a la gent i el seu funcionament. La direcció de l'Incasòl va assegurar que la responsabilitat dels desnonaments era d'ADIGSA i una petita delegació va marxar fins aquesta altra institució. Els

advocats de la família van poder arrencar el compromís que serien avisats abans d'una nova data de desnonament. La resistència als desnonaments s'estén com una taca d'oli: el 4 de març, a Segur de Calafell; el 8 de març, a Montcada i Reixach, i el 21 de març, al Guinardó. En aquests indrets, s'han convocat actes de suport a famílies en perill de perdre l'habitatge. JESÚS RODRÍGUEZ

TARRAGONA · UN JUTJAT DE BARCELONA SENTENCIA QUE L'ACOMIADAMENT VA SER UNA "MERA REPRESENTÀLIA"

Obliguen a readmetre un delegat sindical que treballava per l'empresa Emte Services

Josep Maria Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

Feria mesos que Manuel Vidal, delegat sindical de la CGT a l'empresa Emte Services, romania a l'atur a l'espera del judici contra la decisió de la contractant de fer-lo fora. Segons el sindicat i el mateix Vidal, l'acomiadament objectiu no hauria estat aplicat per raons estrictament econòmiques, sinó per participar a la lluita per la readmissió d'un company que tenia un fill amb càncer i el compliment del conveni col·lectiu. L'empresa contractadora, amb serveis a diverses institucions, entre elles l'Ajuntament de Tarragona, va ser denunciada i, finalment, aquest mes es va celebrar el judici. Des-

Concentració de les treballadores d'Emte en suport a la persona acomiadada

prés de cinc mesos a l'atur, el dictamen del jutjat social número 20 de Barcelona deixa clar que la decisió empresarial responia a

una "mera representàlia" i l'obliga, a banda de readmetre el treballador, a compensar-lo per tot aquest procés. La CGT remarca la

importància del suport de molts col·lectius -tant del territori com de fora- i de les accions que s'han anat fent perquè la lluita no caigués en l'oblit. Pel que fa a l'afectat, Manuel Vidal, la CGT afirma que el fet que es tracti del més veterà de la plantilla, tretze anys a l'empresa, "pot haver estat una de les causes de l'acomiadament" i que el nou context "està facilitant la substitució de la gent més lluitadora dins l'empresa, de més edat, per gent més dòcil, més jove". En relació al context, el sindicat reclama més mobilització dels treballadors i les treballadores per afrontar les noves reformes socials i laborals des de les empreses i també al carrer, seguint l'exemple dels països àrabs.

, així està el pati

CATALUNYA • CORRUPCIÓ

Una investigació d'estafa a les obres del Port de Barcelona condueix a una trama corrupta a Girona

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Una desena de constructors són investigades sota l'acusació d'haver acordat el repartiment de la concessió d'obres públiques a la xarxa viària de les comarques gironines amb responsables de GISA i de la Diputació de Girona. Segons ha pogut saber aquest setmanari, les empreses que es troben sota la lupa de la fiscalia anticorrupció són Construccions Rubau, Aglomerats Girona, Rubau Tarrés, Xavier Alsina, Fusté, Movitearra, Servià Cantó, Arico Forest i Agustí Masoliver. També ha transcendit la presumpta implicació de Jordi Vergé, gerent d'obres de carreteres de GISA (empresa de la Generalitat responsable de les grans infraestructures), que va ser detingut per la Guàrdia Civil el 25 de febrer quan es disposava a entrar al seu despatx de la seu central de l'empresa pública, ubicada a la Via Augusta de Barcelona. El cas ha derivat en una picabaralla de responsabilitats polítiques entre convergents i socialistes. Els actuals responsables de CiU a la direcció de GISA mantenen que Vergé no ha estat nomenat per ells i els antics

El cas Gisa ha derivat en picabaralles entre el PSC i CiU

responsables, sota la batuta de Joaquim Nadal, apunten que Vergé treballava a GISA des dels governs de Jordi Pujol. En tot cas, de la investigació (que encara es troba sota secret de sumari), no n'ha transcendit quina era la moneda de canvi que rebien els càrrecs responsables públics pel fet de, suposadament, haver falsejat els procediments de concessió de les obres.

Tota la trama és investigada pel jutjat d'instrucció número 5 de Barcelona. Els agents de la policia judicial van topat amb aquestes irregularitats de retruc, arran de les converses telefòniques interceptades als càrrecs directius de les empreses Rubau Tarres i Construccions Rubau per les investigacions d'una altra trama vinculada a les obres del dic est del Port de Barcelona, on la fiscalia ha determinat que quatre empreses (FCC, Ferroviaria, Copisa i Construccions Rubau) van estafar prop de 40 milions d'euros a l'administració, un cas que és investigat pel mateix jutjat barceloní.

ESPLUGUES DE LLOB. • LA PROMOTORA PRESENTA CONCURS DE CREDITORS PER UN DEUTE DE 180 MILIONS

El pla Caufec fa fallida i la vegetació torna a créixer als terrenys de Collserola

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat mercantil número 2 de Barcelona ha declarat el concurs voluntari de creditors (antiga suspensió de pagaments) de l'empresa Caufec, societat filial del grup Sacresa, amb un deute de 180 milions d'euros amb cinc entitats bancàries. Ja feia pràcticament tres anys que les obres als terrenys afectats estaven del tot paralizades i, durant aquest període, hi han crescut grans matolls de més de dos metres d'alçada. Sembla que la vegetació de Collserola, de mica en mica, va avançant altre cop per aquests solars situats al seu vessant sud-oest. L'objectiu del pla Caufec era la construcció d'un

L'objectiu del pla era la construcció d'un complex de gratacels i centres comercials, que implicaven el soterrament d'un tram de la línia elèctrica de la zona

gran complex de gratacels i centres comercials, que -de retruc- implicaven el soterrament d'un tram de la línia elèctrica que creua la zona. Desenes d'entitats del municipi s'hi van oposar des

Les obres del Pla Caufec que ara s'han aturat presentaven aquest estat el març de 2009

dels anys 90, amb múltiples accions d'encadenament, talls de trànsit i interpel·lacions al ple municipal. Tot plegat va comportar desenes de processos judicials contra els grups d'activistes, que encara avui s'arrossegueu. A la pràctica, les possibilitats que el pla urbanístic s'executi en les actuals condicions de crisi financera són molt baixes i que ho faci la societat Caufec és pràcticament impossible.

Segons ha informat l'empresa a través d'un comunicat, el motiu principal de la insolvència i posterior declaració de concurs, fixat el divendres 25 de febrer, es produeix en no haver prosperat la proposta de refinançament plan-

tejada per la societat als bancs creditors que havien finançat els projectes de l'empresa fins a l'actualitat.

Caufec és una societat participada en un 85% per les societats Sacresa Terrenys Promoció, Sanahuja Escofet Immobiliària i Sacresa Terrenys 2, societats controlades per la família Sanahuja, que tramiten els concursos de creditors respectius al mateix jutjat.

El 28 de juny de 2010, el grup Sacresa va presentar la suspensió de pagaments amb un deute de 1.800 milions d'euros contret amb quinze entitats financeres i es va convertir en el tercer concurs de creditors més important de la història de l'Estat espanyol,

només superat per Martinsa-Fadesa i promocions Habitat.

Des de l'any 2007, Caufec s'encarrega de les obres del pla urbanístic Porta Barcelona d'Esplugues, també anomenat Pla Caufec, que pretenia urbanitzar 40 hectàrees de superfície entre els barris de Finestrelles, Ciutat Diagonal i Can Vidalet. Aquest pla va ser impulsat pel grup immobiliari Sacresa i l'alcaldeessa d'Esplugues de Llobregat, Pilar Díaz. El jutjat de Barcelona ha designat com a administradors concursals de Caufec Alicia Herrador Muñoz (del bufet Jiménez de Parga) i Jordi Safons Vilanova, els mateixos que intervenen en els concursos de Sacresa i Sacresa Terrenys 2.

CARLA MORAL

Enèsima protesta contra l'existència dels centres d'internament

Una concentració de desenes de persones va tornar a mostrar el seu rebuig davant l'existència dels centres d'internament d'estrangers el 27 de febrer. Es va fer per enèsima vegada a les portes del CIE Zona Franca de Barcelona. Una important dotació policial es va aquarterar a l'edifici, mentre les manifestants cridaven pel dret de la lliure circulació. Fa dues setmanes, els interns van protagonitzar una vaga de fam per denunciar les seves pèssimes condicions de vida. J.R.

, així està el pati

BARCELONA · LA FISCALIA I L'AJUNTAMENT MANTENEN LES ACUSACIONS CONTRA JONA IVORRA I TONI VERDASCO

El judici del Forat de la Vergonya evidencia l'existència de fitxers polítics il·legals

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

Inici de la manifestació sota l'Arc de Triomf de Barcelona

El judici a través d'una pantalla de la sala de premsa de la Ciutat de la Justícia

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El judici contra Jonathan Ivorra i Toni Verdasco, encausats arran de la manifestació en defensa del parc del Forat de la Vergonya, ha quedat vist per sentència. La fiscalia i l'Ajuntament de Barcelona han mantingut les acusacions de manifestació il·lícita, desordres públics i atemptat a l'autoritat, per les quals demanen penes de fins a vuit anys de presó per cadascun d'ells. La defensa de tots dos n'ha demanat la lliure absolució. Durant les quatre hores de vista oral, la fiscalia ha intentat demostrar que tots dos acusats es trobaven a la plaça dels Àngels de Barcelona el vespre del 15 d'octubre de l'any 2006, quan un grup de manifestants va llançar dos o tres coets pirotècnics a les proximitats d'un grup de mossos d'esquadra anti-disturbis que caminaven darrere la manifestació. Els acusats, però, no han negat que hi fossin i han defensat el seu dret a la lliure expressió i manifestació. L'advocat de Verdasco, Antoni Luchetti, ha retret a la fiscalia que insistís tant en la presència del seu defensat a la manifestació, fet que ell no ha negat en cap moment. Els Mossos d'Esquadra han aportat com a prova un informe que compara l'orella de l'acusat (fotogra-

fiada durant la seva detenció dos mesos després de la manifestació), amb l'orella d'un manifestant fotografiat a la manifestació. La conclusió: eren la mateixa persona. Amb aquest informe, però, en cap moment no es demostrava cap de les acusacions d'haver atacat la policia. Una altra de les proves policials va ser una comparativa entre imatges de la gent assistent a la manifestació i dels autors del llançament dels coets. L'agent dels Mossos que va com-

El mosso diu que havia vist la cara d'Ivorra perquè ell investiga els moviments socials

parar ambdues imatges va manifestar, però, que no era al lloc dels fets, que ho va veure per TV3 i que, aleshores, li va semblar reconèixer un jove que ell tenia ubicat a la zona del carrer Indústria amb Sardenya i a qui identificava com en Jonathan Ivorra. Davant les preguntes de la defensa, el policia va dir que havia vist la cara del noi anteriorment perquè ell investiga els moviments socials. El més

paradigmàtic de tot plegat és que Jonathan Ivorra no havia estat mai detingut ni fitxat legalment. El grup de suport a Jona Ivorra i Alerta Solidària van concloure que, de les declaracions policials, se'n despenia l'existència de fitxers policials de persones no fitxades, i per tant, uns fitxers de marcat caràcter polític. Segons la Llei de Protecció de Dades, aquesta mena de fitxers policials són del tot il·legals.

A les conclusions finals, a més, l'advocat d'Ivorra, Jordi Busquets, ha destacat que les proves videogràfiques -a banda de tenir molt poca qualitat- no incorporaven prou garanties jurídiques, ja que cap dels autors dels vídeos va ser present al judici per certificar la seva autenticitat. Les declaracions dels policies antidisturbis que van intervenir el dia dels fets també van ser poc aclaridores, amb contradiccions sobre la potència del coet, la distància respecte ells i la trajectòria emprada. Tots els testimonis policials van voler evitar definir el coet com a "pirotènic de revetlla" (terminologia utilitzada a l'informe dels Mossos posterior als fets) i, fins i tot, l'advocada de l'Ajuntament, tot i les notables diferències, va fer un símil amb el cas de l'aficionat del RCD Espanyol que va morir l'any 2002 a les grades de l'Estadi de Montjuïc per l'impacte

d'una bengala nàutica. Jona Ivorra, abans que acabés la vista oral, va fer ús del seu dret de dir l'última paraula i va denunciar que ell estava assegut a la banqueta dels acusats "per ser una persona coneguda dins els moviments socials de Barcelona i per l'existència de fitxers policials il·legals".

Les mostres de suport

A l'exterior de la Ciutat de la Justícia, prop de 150 persones es van concentrar durant les quatre hores del judici, el dia 1 de març, per mostrar la seva solidaritat amb els dos encausats. Les mostres de suport també es van poder veure el dissabte 26 de febrer, quan centenars de persones van recórrer el centre de Barcelona fins arribar a la plaça de Sant Jaume. Després es va desplegar una pancarta a la façana de la seu central de Foment del Treball, a la Via Laietana. La marxa va acabar al barri de la Ribera, des d'on es va fer lectura d'un comunicat. Al migdia, un acte polític a l'Espai Jove la Fontana també havia aplegat desenes de persones. Dos dies després, el 28 de febrer, l'encadenament de quatre activistes a la portalada de la Sagrada Família va voler donar suport a Jona Ivorra, especialment per part de les entitats de l'Eixample, on milita des de fa anys.

PONENT · REPRESSIÓ El jove acusat d'atemptat a l'autoritat i lesions rep set dies d'arrest domiciliari

Directa Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Dos anys i escaig després dels fets ocorreguts durant la Diada de 2008 a Lleida arriba la sentència del jutge, que demana set dies i mig d'arrest domiciliari o bé 60 euros de multa a Gerard, el jove acusat, inicialment, de doble atemptat a l'autoritat i de lesions. Durant l'ofrena floral de la Diada de 2008, a Lleida, un jove que es manifestava pacíficament contra la conversió de l'edifici històric del Roser en un Parador Nacional al pas de la comitiva del PSC va ser agredit i detingut pels Mossos d'Esquadra. Per justificar aquesta detenció tan irregular, l'acusació inicial de la policia catalana va ser de doble atemptat a l'autoritat i de lesions. L'acusació, en principi, havia d'anar per la via penal i, això, podia comportar entre dos i sis anys de presó, però, després de diverses diligències, va passar a faltes. Alhora, l'Assemblea de Joves de Lleida, entitat de la qual formava part el jove en aquell moment, també va denunciar el mossos agressor per detenció il·legal, coaccions i lesions.

La defensa ha decidit posar un recurs per aconseguir l'absolució de Gerard

El 19 d'octubre de 2010 es va dur a terme un judici de faltes contra l'ordre públic i desobediència a l'autoritat. En aquest judici, la petició fiscal i la de l'acusació era de 40 dies a dotze euros cadascun, és a dir, 480 euros o bé, subsidiàriament, vint dies de presó o arrest domiciliari. Per l'altra banda, la defensa demanava l'absolució del jove inculpat. Finalment, l'última setmana de febrer, va sortir la sentència, segons la qual el jutge va considerar que les versions dels mossos d'esquadra eren més creïbles, tot i reconèixer que, a les imatges enregistrades, no es pot diferenciar si el jove intenta traspasar el cordó policial o si, d'altra banda, intenta posar-se dret a causa de les empentes rebudes pel policia. És per aquest motiu que la condemna ha estat de quinze dies a quatre euros; és a dir, un total de 60 euros o, subsidiàriament, set dies i mig d'arrest domiciliari. Tanmateix, encara que la condemna hagi estat menys de la meitat del que demanaven la fiscalia i l'acusació, la defensa ha decidit posar un recurs per aconseguir l'absolució.

, així està el pati

MOLINS DE REI · LA NOVA EMPRESA QUE PORTARÀ EL SERVEI APORTARÀ TREBALLADORES PRÒPIES, QUE COBRARAN MENYS QUE LES ACTUALS

L'Ajuntament no contempla la subrogació de l'actual plantilla de la deixalleria

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Les sis persones que formen la plantilla de la Deixalleria de Molins, de titularitat municipal i gestionada fins ara pel Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), perdran la feina quan l'empresa que ha guanyat el nou concurs de licitació es faci càrrec del servei. El govern municipal (ICV, ERC i CiU) ha redactat uns plecs de clàusules que no preveuen la subrogació de la plantilla actual de la deixalleria. El Conveni del Sector del Tractament de Residus no obliga a la subrogació, però la CUP de Molins, que ha denunciat aquesta situació, ha manifestat que "hi ha altres ajuntaments que sí que ho han inclòs en els seus plecs de clàusules, com el de Rubí". El 10 de febrer d'enguany, el consistori va resoldre que "l'empresa licitadora amb major puntuació és

El consistori ha resolt que "l'empresa licitadora amb major puntuació és SOLIDANÇA", que va presentar una oferta pel servei un 20% inferior al preu inicial

SOLIDANÇA TREBALL EI SL", que va presentar una oferta econòmica per explotar el servei un 20% inferior a la del preu de sortida. Dues persones de la plantilla actual fa deu i vuit anys que treballen a la deixalleria i les quatre restants sumen entre dos i cinc anys d'antiguitat. La plantilla ha manifestat a la DIRECTA que, ara per ara, només

Un camió d'una empresa recuperadora carrega ferralla d'un contenidor de la Deixalleria de Molins de Rei

saben que "no hi ha l'obligació de subrogar-nos". Les treballadores han penjat pancartes i cartells del CEPA a la instal·lació on es pot llegir "Adéu, Deixalleria!". Als cartells, l'entitat manifesta: "Des del CEPA reclamem a l'Ajuntament de Molins de Rei que garanteixi els drets laborals dels/les nostres companys/es facilitant la continuïtat als seus llocs de treball de la plantilla actual de la Deixalleria municipal, vetllant perquè l'empresa que resulti adjudicatària del procés de contractació en curs els subrogui".

Amb les condicions de fa vuit anys
El CEPA gestiona la deixalleria des de l'any 2001. Un any després, l'entitat va guanyar el concurs i va signar un contracte amb l'Ajuntament amb una vigència de quatre anys. Després d'aquest període, el consistori va prorrogar el contracte per sis mesos, però aquesta situació de provisionalitat s'ha allargat fins el 2010. En relació a aquesta situació, el CEPA indica: "Enguany, l'Ajuntament ha engegat el procés per la renovació del contracte (després que se superessin tots els períodes de pròrroga possibles, durant els quals hem garantit el servei amb un contracte caduc) amb condicions econòmiques insuficients (i per culpa d'això, ens hem vist impossibilitats de participar-hi directament)". Des del CEPA, Oscar Pérez ha indicat que "el desembre de 2010, el consistori va publicar el plec del concurs de la deixalleria amb unes condicions econòmiques relatives a fa deu anys, sense tenir en compte l'augment de persones usuàries i el major nombre de serveis que s'ofereixen". Pérez també ha denunciat que l'Ajuntament "deu uns 24.000 euros a l'entitat" i que "per culpa d'això, durant el 2010, el CEPA ha entrat en una situació de

desequilibri financer i s'ha vist obligada a demanar crèdits".

Un salari digne

En aquests moments, el contracte de la deixalleria es troba en una situació d'adjudicació provisional. Al concurs, s'hi van presentar CESPÀ, RECIBAIX EMPRESA D'INSERCIÓ SL, SIRESA-ENGRUNES UTE, SOLIDANÇA TREBALL EI SL, URBASER SA (CEPA) I VARESER 96 SL. L'empresa guanyadora ha estat SOLIDANÇA, que "ha reduït els costos del servei a base de precaritzar els llocs de treball", segons Oscar Pérez. Fins ara, a la deixalleria, hi treballen sis persones, però SOLIDANÇA ha proposat una plantilla formada per una persona menys i amb sous més baixos. Els sous que ha pagat el CEPA fins ara es troben molt per sobre dels que marca el conveni. Les persones encarregades cobraven 1.600 euros mensuals bruts, mentre que la resta de treballadors arribaven als 1.300 euros bruts. L'oferta de SOLIDANÇA, que pagarà uns salaris que són un 4,7% més alts que els del conveni, es basa en els 1.149 euros bruts per les encarregades i els 846 per la resta de treballadores.

Els nous salaris proposats també han estat denunciats per la CUP,

que considera que "no són dignes" i que "existirà un altre servei municipal on hi treballa gent que cobra salaris molt per sota dels salaris que cobra qualsevol treballador de l'Ajuntament (que mai no està per sota dels 1.000 euros)". La CUP manifesta, també, que "el principal responsable d'això no és l'empresa, sinó el govern municipal, ja que si es marca un preu de sortida baix és impossible que les empreses presentin uns salaris millors als del conveni".

Pagar per reutilitzar

El CEPA sempre ha apostat per la reutilització i la recuperació d'aquells materials o aparells que arribaven a la Deixalleria de Molins. Això ha fet que les persones usuàries del servei s'hagin pogut endur sense pagar aquells objectes que es podien tornar a utilitzar. Aquest model sembla que canviarà amb SOLIDANÇA, que en la seva oferta per gestionar el servei manifesta: "Es preveu que els materials reutilitzables via venda al detall es desviïn a la botiga de segona mà de SOLIDANÇA de Sant Joan Despí. SOLIDANÇA parla d'objectes com làmpades, equips de gimnàstica, llibres, joguines, mobiliari o electrodomèstics.

> Deu anys de bons resultats

Les entrades de material a la Deixalleria de Molins han augmentat un 233% des de l'any 2001. L'any 2002, es van comptabilitzar unes 5.000 persones usuàries, mentre que es va tancar l'any 2010 amb prop de 17.000. El CEPA sempre ha apostat per la recuperació i reutilització dels materials enfront del rebuig. Els resultats aconseguits han situat la Deixalleria de Molins de Rei entre les millors de l'àrea metropolitana, ja que el rebuig no ha superat mai el 10%. La recuperació (paper, ferralla, etc.) ha assolit el 52%, la runa el 35%, els materials perillosos el 2% i la reutilització el 2%. La instal·lació, a més, s'ha convertit en la primera deixalleria que ha posat a disposició de les persones usuàries el servei de vaixelles reutilitzables. També cal destacar que la deixalleria disposa de les seves fonts energètiques, ja que l'electricitat consumida es genera a través de plaques solars pròpies.

XAVI MARTÍ

MIRALLS

John Paul Lederach

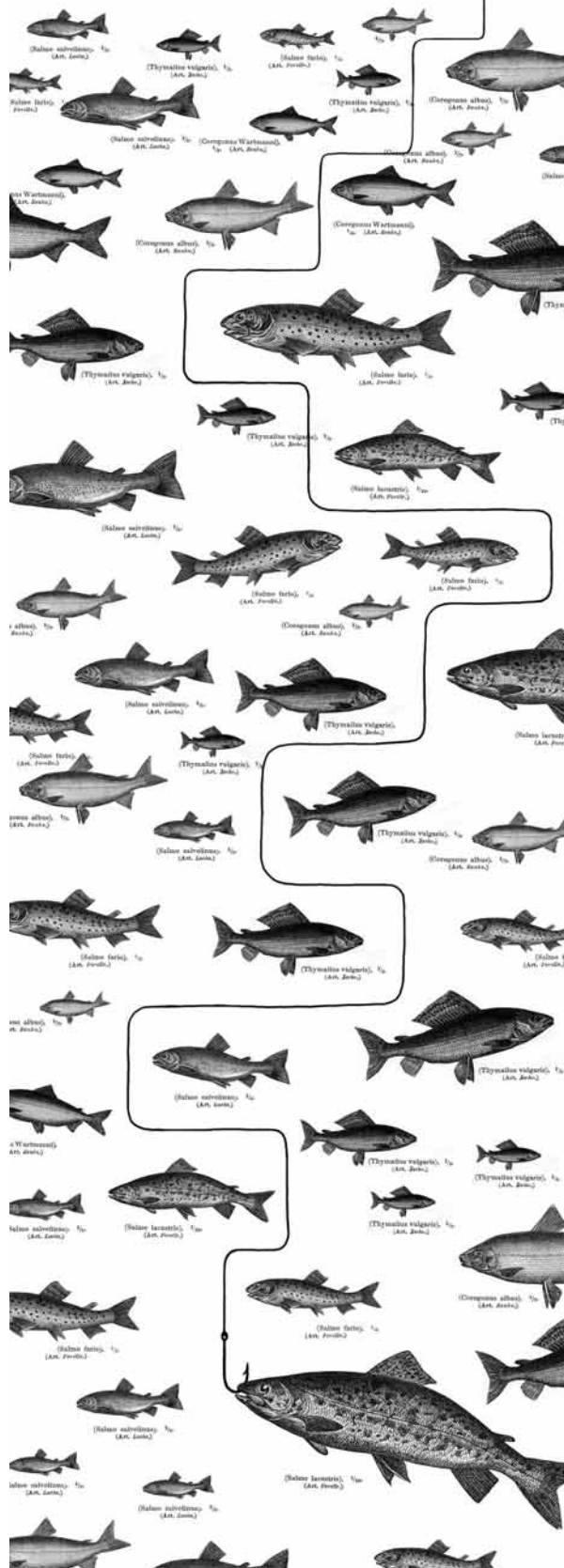
La sortida als conflictes és una porta
construïda amb diàleg i entesa

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Generar riquesa no és
només fer diners

pàg. 7

Quaderns d'Illacrua 51

DIRECTA 218
2 de març de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Alba Teixidor

Un plat de peix a la taula

L'estat espanyol és un dels estats amb un consum de peix *per capita* més alt d'Europa; alhora, té la principal potència pesquera del continent europeu, amb una flota que s'estén per tot el món. L'Estat espanyol és, també, una potència mundial del comerç internacional, és el novè exportador mundial i el tercer importador (FAO, 2010). Aquesta posició destacada es produeix en un moment en què cada vegada és més clar que cal fer una revisió en profunditat del model de consum, extracció i comercialització de la pesca per assegurar que no continuï la degradació del medi marí -força preocupant-, per garantir unes condicions laborals dignes a les persones que duen a terme aquesta activitat econòmica i per afavorir que els beneficis de la pesca arribin al màxim nombre de persones possibles. Hi ha propostes viables per portar a terme aquesta transformació i ens trobem davant d'una oportunitat política única, però també hi ha nombroses resistències a l'hora de fer efectius els canvis necessaris. Així doncs, cal augmentar la pressió ciutadana perquè aquests canvis es duguin a terme.

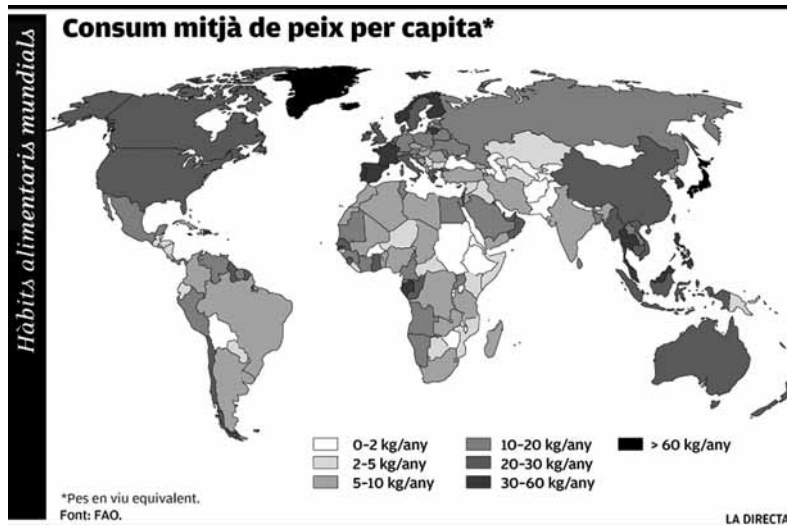
Miquel Ortega Cerdà.
Membre de l'Observatori del
Deute en la Globalització (ODG)
afons@setmanaridirecta.info

Generalment, sabem ben poca cosa de la pesca que ens arriba a taula. En sabem el preu, el nom comercial i -si hi ha l'etiquetatge corresponent allà on el comprem (cosa que en moltes ocasions no succeeix)- quin és el seu origen. Però, darrere del consum de peix, hi ha una llarga cadena d'agents que han fet possible que el plat arribi a taula: les pescadores i els pescadors (n'hi ha de molts tipus, des de la gent que es dedica a la petita pesca artesanal a les grans indústries pesqueres), les empreses distribuïdores i comercialitzadores, els càrrecs polítics que han permès o no la pesca d'aquell peix, les constructors dels vaixells i de la tecnologia que utilitzen, fins i tot la resta d'espècies marines que s'han vist alterades per la desaparició del peix que ara és a taula. Les afectacions de la pesca depenen de molts elements: la quantitat consumida, l'espècie, l'art de pesca utilitzat per la captura o el sistema de producció aquícola, etc. Un llarg llistat de factors difícils de controlar, però sobre els quals és important

conèixer alguns trets bàsics per poder decidir quina serà la nostra resposta com a consumidores i quina actitud volem prendre com a persones amb capacitat d'incidir en les polítiques públiques i privades.

El consum a l'Estat espanyol

Els hàbits de consum de peix són molt variats entre les diferents comunitats autònomes i famílies. Tot i així, cal destacar que, com a mitjana, a l'Estat espanyol, segons la FAO (l'organisme centrat en l'alimentació i l'agricultura de les Nacions Unides), el consum de peix per persona de l'any 2006 va ser de 36,66 quilos. D'aquests, 15,88 quilos van ser de peix fresc; 4,52, de peix congelat; 11,49 van ser crustacis i mol·luscs, i 4,77 de peix enllaunat (OCDE, 2010). No són números menyspreables, som el país amb un consum *per capita* més alt d'Europa, on la mitjana és de 22 quilos per persona i any. Si ho mirem des d'una perspectiva global, podem observar (Gràfic 1) que les diferències en el consum de peix són molt grans en funció del país, amb una mitjana mundial de 13,7 quilos per persona i any, molt per sota de l'espanyola (la mitjana del món exclou les dades de la població xinesa a causa de

la qualitat pobra de les estadístiques utilitzades en aquest país).

El volum de consum actual a l'Estat espanyol (així com al conjunt de la Unió Europea) supera el volum de pesca que s'extreu de les seves pròpies aigües –que, com veurem més endavant, sovint són sobreexplotades–; en conseqüència, el consum depèn intensament dels recursos que són obtinguts a tot el món. De fet, si miréssim quant peix obtenim de les aigües espanyoles, hi suméssim el que produïm mitjançant aquicultura i l'anéssim consumint al ritme usual de consum, pels volts del 10 de maig ja no ens quedaria res i, per tant, durant la resta d'any dependríem del peix obtingut de fora de les nostres aigües. L'alta dependència exterior fa que, arran del consum i de l'acció exterior de la flota pesquera controlada per agents espanyols, es generi una responsabilitat ineludible sobre allò que passa en l'àmbit pesquer més enllà de les estrictes fronteres territorials.

En aquest sentit, cal assenyalar que, a escala global, hi ha elements molt preocupants. L'any 2008 (les darreres dades disponibles), un 32% dels estocs de peix estaven sobreexplotats (el 1974 només eren un 10%) i només un 15% admetien nivells superiors d'explotació (FAO, 2010); la quantitat de peix extreta del mar segueix una lleugera

tendència decreixent, a causa de la incapacitat de l'ecosistema de proveir més peix fins i tot si s'utilitza més tecnologia per pescar (no es consideren les dades xineses per la seva poca qualitat). A més, a conseqüència de la sobreexplotació de moltes espècies comercials, de manera creixent, es

“Un 59% de les espècies comercials de peix es troben per sota dels mínims de seguretat biològica, un 14% s'haurien de deixar d'explotar si volem tenir opcions raonables que es recuperin i un 72% se situen per sota del Rendiment Màxim Sostenible”

busquen exemplars més petits i altres espècies inferiors dins la cadena tròfica. Tot sembla indicar que hem arribat –i superat– al màxim que pot oferir l'ecosistema marí i, per tant, estem posant en perill l'ecosistema en algunes pesqueries. És en aquest context de recursos limitats que ens hem de plantejar si, a l'Estat espanyol, és pertinent frenar el consum de determinades espècies (les més altes de la cadena tròfica probablement) i deixar el seu consum només per ocasions especials.

Llotja del Peix de Sant Carles de la Ràpita

- Arxiu Miquel Pellicer

En aquest sentit, és útil saber que organitzacions com Greenpeace i WWF llisten periòdicament quins són els peixos que corren més perill, dels quals cal evitar un consum abusiu o, simplement, el consum. Una nova perspectiva de consum representaria tota una revolució en un Estat on encara es promou l'increment indiscriminat de peix amb recursos públics i mitjançant campanyes públiques.

La pesca a l'Estat espanyol i a Europa

Es pot pescar més a les aigües de la Unió Europea? La resposta és que depèn de com pesquem, perquè hi ha models de pesca més o menys agressius amb el conjunt d'ecosistema marí, del qual depèn la continuïtat de les espècies comercials. Hi ha models de pesca que produeixen més o menys rebuig (veure requadre) i hi ha professionals de la pesca que compleixen la legislació i, per tant, impossibiliten que se'n faci una planificació efectiva. En l'actualitat, un 59% de les espècies comercials de les quals es té informació es troben per sota dels mínims de seguretat biològica: un 14% se situen per sota dels nivells d'emergència i s'haurien de deixar d'explotar si volem tenir opcions raonables que es recuperin i un 72% estan per sota del Rendiment Màxim Sostenible, lllindar produït pel fet de pescar massa i vendre a

un preu baix. Per tant, és força evident que, si no canviem la forma com pesquem, no és raonable que s'arribi a un volum superior de captures significatiu; al contrari, cal esperar un deteriorament progressiu de l'ecosistema. No obstant això, la situació pot canviar si s'aposta per les arts de pesca amb menor impacte sobre el medi marí i unes millors ràtios energètiques i de retorn social, en detriment de la pesca menys selectiva, amb més consum energètic. Davant la situació actual, no es pot pensar en fer créixer un model de pesca sense fer decreixer l'altre. Qui es troba en millors condicions d'acomplir aquesta descripció són parts importants de la flota d'arts menors, que haurien de constituir el nucli central de la pesca a la Unió Europea. Avui dia, a l'Estat espanyol, la gent que empra la pesca artesanal és majoria, però el marc polític està fet que decreixi significativament durant els darrers anys (quan es fa referència a la pesca artesanal es consideren les arts menors i s'exclou l'arrossegament).

Una oportunitat política única

La situació descrita anteriorment es pot millorar. Actualment, a l'Estat espanyol, s'està discutint una nova llei de pesca i la Política Pesquera Comuna està en revisió (es vol tenir una nova política pesquera comuna a la Unió

La tragèdia dels peixos pescats que es llencen al mar

Europea a finals de l'any 2012). Per tant, ens trobem davant d'una situació excepcional si es volen canviar les normatives que han facilitat la situació descrita anteriorment.

Hi ha nombroses propostes que, si es porten a terme, podrien canviar radicalment la situació. Una d'elles és apostar per la pesca artesanal sostenible i afavorir un accés preferencial als recursos pesquers a aquelles activitats que causen menys impacte sobre l'hàbitat marí, que presenten uns nivells de selectivitat més alts, un consum energètic menor i unes condicions de treball més bones, que afavoreixen l'obtenció d'un producte de més qualitat per al consum humà i que tenen un historial de compliment legislatiu més bo. Això implicaria que determinats sectors de la flota –i en particular, molt probablement, bona part de la flota d'arrossegament– duguessin a terme un procés de reconversió (que, d'altra banda, és inevitable a mig termini a causa de la pujada del preu del petroli i la seva conseqüent pèrdua de rendibilitat).

“La situació pot canviar si s'aposta per les arts de pesca amb menor impacte sobre el medi marí i amb unes millors ràtios energètiques i de retorn social, en detriment de la pesca menys selectiva, amb més consum energètic”

Una segona proposta per capgirar la situació és afavorir l'elaboració de plans de gestió a llarg termini a totes les pesqueries. Aquests plans s'haurien d'integrar amb les decisions establertes a la Directiva Marc sobre l'Estratègia Marina, apostar per la cogestió pesquera i, clarament, basar-se en una aproximació ecosistèmica i que tingui com un dels seus eixos rectors el principi de precaució. D'altra banda, caldria reforçar el rol de les recomanacions científiques i fer que aquestes siguin de compliment obligat una vegada s'hagin fixat els objectius que es volen assolir.

Per últim, una darrera aposta que es proposa seria modificar el destí dels fons financers vinculant-los més fortament als criteris ambientals i socials i prioritzant el seu ús cap a diverses fites, com ara el compliment dels objectius de conservació, la millora del coneixement de l'àmbit marí, les polítiques de gestió i conservació així com

Pescadors descarreguen les captures de verat al seu vaixell, el verat es captura de forma massiva durant els mesos de març i maig -
Arxiu

Molta gent, a l'Estat espanyol, se sorprendria si sabés la quantitat de peix que es captura i mai no arriba a les nostres taules (ni tan sols es converteix en pinso); simplement es retorna al mar d'on provenia i gran part acaba morint. No és un volum petit, al contrari, pot arribar a xifres molt importants. Per exemple, les embarcacions *espanyoles* que pesquen a zones com ara Gran Sol o algunes aigües de Portugal poden tenir nivells de rebuig superiors al 65%. A escala global, les estimacions varien entre el 8 i el 25% del global de pesca capturada i, en algunes pesqueries europees, el nivell pot arribar al 70% de les captures (FROM, 2009).

Les causes de l'alt nivell de rebuig a Europa són de diversa índole. La causa primària és la utilització d'arts no selectives en la pesca, fet que produeix que es pesquin conjuntament tant els peixos cercats com d'altres sense valor comercial suficient. Les arts d'arrossegament són especialment poc selectives

i, per norma general, quan s'utilitzen aquestes arts, els nivells de rebuig són superiors. Altres factors que accentuen la problemàtica són la prohibició de comercialitzar els peixos per sota d'una mida determinada, o la prohibició de capturar per sota de determinades quotes de pesca. Ambdós aspectes provoquen que una part de la pesca, que no era l'objectiu de la captura, també sigui llençada al mar sense arribar a port.

A la propera reforma de la política pesquera comuna, aquest serà un tema important. Nombroses organitzacions socials estan demanant una prohibició de la pràctica del rebuig. Aquesta mesura és viable i podria ajudar a resoldre, en bona part, el problema si anés acompanyada d'un conjunt de mesures complementàries: prioritzar aquelles arts pesqueres més sostenibles, delimitar quines arts i quan es pot pescar a les diferents pesqueries amb l'objectiu de delimitar al

màxim el rebuig. Alhora, quan calgués alguna excepció en la prohibició del rebuig (per exemple, en el cas d'espècies que, en ser retornades al mar, poden sobreviure en bona part) s'hauria de justificar; així, quan arribés a port alguna espècie sense quota –i que, per tant, no pot ser pescada–, s'hauria de compensar amb una quantitat econòmica baixa la gent pescadora –com ja es fa a Noruega i Nova Zelanda. A més, cal registrar tot el peix que es captura, no només el que arriba al port, fet que facilitaria una planificació pesquera més bona. Per fer-ho, cal establir quotes de captures incidentals a partir del millor coneixement científic disponible. Igualment, seria recomanable establir bons plans de supervisió per assegurar el compliment legislatiu (OCEAN2012, 2011).

FONT: Corey Arnold.

el seguiment i la inspecció de les polítiques establertes. Cal eliminar qualsevol suport financer que continuï facilitant la sobrecapacitat i el manteniment de la capacitat pesquera a l'exterior; en el context de pesca en aigües foranes, es generen diversos problemes, no tan sols el fet que és impossible evitar que s'estigui produint sobrepesca, sinó perquè es pot entrar a competir pel mateix recurs amb altres flotes locals.

Aquestes són algunes de les mesures, moltes altres estan sobre la taula. Per exemple, es poden consultar les propostes de la coalició OCEAN2012 (ocean2012.eu) en altres àmbits com la governança, la participació, la responsabilitat exterior, etc. Com es pot veure

fàcilment, si s'arriben a posar en marxa les noves mesures, hi haurà alguns actors que caldrà que es transformin de manera radical i –com sabem– els canvis no són fàcils. És per això que hi ha resistències al canvi, però cal afrontar-les, perquè és millor fer una transformació ordenada que no pas continuar amb el declivi actual, o, encara pitjor, afrontar en terminis curts ruptures radicals a causa dels impactes irreversibles operats sobre l'ecosistema. Per superar aquestes resistències, nombroses entitats socials s'estan estructurant. Cal aprofundir en aquesta estratègia per comptar amb el suport ampli de les consumidores, la ciutadania no associada, el món científic, els mitjans de comunicació, etc. El

repte és difícil, però l'oportunitat política i el possible guany que es pot obtenir valen la pena.

REFERÈNCIES:

- FAO (2010). *The State of the world fisheries and aquaculture 2010*. Roma, Itàlia.
- OCDE (2010). *Review of Fisheries in OECD Countries 2009. Policies and Summary Statistics*. Capítol 16, Estat espanyol, pàgines 237-244.
- OCEAN2012 (2011). *Posicionamiento de OCEAN2012 sobre eliminación de descartes en aguas europeas y actividades pesqueras de la UE en aguas de terceros países*. Disponible en www.ocean2012.eu.
- Pauly, D. 2009. *Trends in seafood supply: challenging assumption in a changing world*. Seafood summit. París, França. 31 de gener de 2010.

John Paul Lederach: “La pau ha d'estar integrada a la ju

John Paul Lederach és un dels experts més destacats en construcció de la pau. Ha participat en el tractament i la transformació de conflictes en contextos tan variats com la Nicaragua sandinista; l'assessorament al poble mohawk en el contenciós amb el govern canadenc; a Somàlia, Irlanda del Nord, el País Basc, les Filipines... També ha conduït centenars de tallers sobre transformació de conflictes amb líders de comunitats, de moviments nacionals, de l'oposició i de governs a més de 25 països. La seva feina, tant teòrica com pràctica, l'ha reflectida en una quinzena de llibres i manuals, entre els quals destaquem el seu llibre *Construyendo la paz. Reconciliación sostenible en sociedades divididas* (Bilbao, Bakeaz/Gernika Gogoratzuz, 1998), que ha esdevingut un clàssic de la disciplina.

Jordi Garcia Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Et dediques a ficar-te enmig de conflictes per intentar apaivagar-los. Què ets, un mediador, un facilitador, un conflictoleg...?

Aquestes paraules arrossegueu una pila de continguts diferents. Molt del que jo faig té relació amb la construcció de la pau i la transformació de conflictes, que pot incloure el paper de mediació, encara que, molt sovint, tracto més aviat de la conciliació. Per mi, conciliar significa acompanyar les persones involucrades en un conflicte perquè obrin un dià-

-
“El pacifisme, per nosaltres, no és cap cosa abstracta, sinó transformar i buscar sortides als conflictes mitjançant el diàleg i l'entesa”
-

leg que sigui constructiu. De vegades, inclou la mediació directa, és a dir, intento que les parts s'asseguin i parlin entre elles i, també, de tant en tant, treballo en àmbits del que podríem dir *alta política*, però sobretot acompanyo les comunitats més afectades per la violència.

Has parlat no de resoldre sinó de transformar el conflicte?
En efecte, parlo de transformació del conflicte més que no pas de resolució per emfatitzar la necessitat de no centrar-se

en les solucions temporals. És molt corrent que un solucioni el conflicte sense canviar res, sense modificar el context relacional que produeix les situacions conflictives. Per tant, la idea de transformació busca, precisament, pensar més en els processos de canvi que inclouen la dimensió social, encara que també la personal. La pau ha d'estar integrada a la justícia.

Creus que el fet de ser de confessió mennonita influeix la teva manera de veure els conflictes i reconciliar les parts?

Molt. Els mennonites sorgeixen de la reforma protestant del segle XVI; de vegades, ens anomenen l'ala radical de la reforma. Radical perquè advoquem per la separació entre l'Església i l'Estat i perquè intentem seguir de forma concreta l'exemple de Jesús, que inclou l'amor a l'enemic, una preocupació pel benestar dels més pobres, un enfocament comunitari... El pacifisme, per nosaltres, no és cap cosa abstracta, sinó transformar i buscar sortides als conflictes mitjançant el diàleg i l'entesa. Això no vol dir que els mennonites siguem sants, també tenim els nostres conflictes interns i punts de vista diversos. D'altra banda, en alguns llocs on treballo, els conflictes tenen arrels religioses; per exemple, n'hi havia a Irlanda del Nord en un moment molt concret i n'hi ha ara a Mindanao, on es registra un contenciós entre musulmans i cristians. Compartir una base de fe m'ha ajudat a entendre perquè en aquests casos la gent professa certes idees o perquè fa el que fa.

Què t'ha ensenyat la pràctica d'aquests anys que no et va ensenyar la teoria?

Gairebé tot ho he après de la pràctica. El doctorat en Socio-

Justícia”

logia m'ha ajudat, però sobretot, he après de les realitats concretes amb què m'he trobat sobre el terreny. Per exemple, crec que ara comprenc molt millor el que signifiquen els models de participació pública en conflictes nacionals perquè he treballat molt en l'àmbit comunitari. Part del model que he estat aplicant sorgeix precisament de la pràctica –en concret– a la Nicaragua de la dècada de 1980, quan, d'una banda, ajudava un equip de mediació que va crear la taula entre els mosquitos i el govern sandinista i, de l'altra, estava amb les comunitats de la costa Atlàntica, molt afectades per la guerra. Treballar alhora en aquests dos nivells és un model que vaig anar conformant llavors, quan en aquella època la teoria pensava que la construcció de la pau sorgia exclusivament de les converses en una taula entre una dotzena de persones: polítics, comandants... En l'àmbit de la mediació, he practicat un model diferent del que m'havia ensenyat la teoria. Quan vaig rebre la capacitat de mediador, em parlaven molt de tenir un perfil neutral, imparcial, de la conveniència de ser una persona aliena al conflicte, sense relació amb les parts involucrades. En canvi, a l'Amèrica Central, Somàlia, Kenya..., arreu on he treballat, hi ha hagut persones properes a un bàndol –parcials, per tant– que han aconseguit mantenir una relació amb altres persones properes a l'altra part i, quan aquestes dues, tres, quatre, cinc persones han format un petit equip i han creat un espai de mediació, els dos bàndols han pogut dialogar. Així doncs, aquesta realitat tampoc no es corresponia amb la teoria dels mediadors neutrals i vinguts de fora.

– *“Som massa ‘curt terministes’, depenem massa de la protesta sense tenir proposta”*

– *“Per resoldre un conflicte, no cal un procés de pau sinó diversos processos de pau”*

Segons el teu model de la piràmide dels tres nivells de transformació dels conflictes, concedeixes molta importància als nivells intermedis de la societat. El nivell meso també és important en qualsevol procés de canvi social?

Diria que sí. Aquest nivell *meso*, situat entre les comunitats i les elits, és important en qualsevol procés de canvi. Es tracta d'actors que no pertanyen a les comunitats locals ni tampoc a les cúpules. La seva virtualitat és que, per un cantó, disposen de més flexibilitat per crear espais de relacions perquè persones de diferents nivells i perspectives –el que anomeno parelles improbables– dialoguin entre elles. Pensa que, en un conflicte, aquests espais són delicats i tenir massa focus al seu damunt no ajuda que la gent se senti segura per compartir i relacionar-se. L'altra virtut del nivell *meso* és la seva capacitat vertical. Les preocupacions de la gent de la base i les de les cúpules s'articulen ben poques vegades. Aquesta connexió, gens fàcil, la poden fer persones, xarxes o entitats que, per la seva naturalesa, estan en contacte diari amb les dues bandes, que quan ho necessiten poden trucar el ministre o algun càrrec clau, però que també estan permanentment vinculades amb la base. Aquesta funció és necessària per fer canvis estratègics i sostinguts. Estratègics vol dir que seran importants; sostinguts, que es fan en un procés. Sovint, pel que fa al canvi social, som massa *curt terministes*, depenem massa de la protesta sense tenir proposta; diem molt clar el que no volem, però no el que volem. En aquest espai, es tracta de passar de reaccionar a proaccionar. D'aquí ve, també, la importància d'aquest nivell *meso*.

Estàs parlant de processos lents, com els afrontes personalment si duren tants anys?

Gairebé sempre treballo en equip. La veritat és que és un feina massa complicada per una sola persona. Si treballes en equip, a part de ser més eficaç, també et sents més sostingut i no et cremes tant. A més, no sempre, però, quan puc, busco compromisos de cinc a deu anys, en comptes de concebre els projectes a un o dos anys, que seria com saltar d'un incendi a un altre. Al Nepal, per exemple, quan vaig començar a enraonar amb la fundació amb la qual treballo sobre si entrava en el conflicte que hi havia al país o no, els vaig dir: “Jo hi entro només si vostès es comprometen a deu anys”. Van haver de portar l'assumpte al seu consell, perquè mai ningú no els havia plantejat això i, al final, ho van aprovar. Ara ja som al setè any i hi vaig entre tres i cinc vegades l'any. No sé si, quan s'acabi aquest procés, en faré deu més en un altre lloc o no... Jo ja estaré arribant als 60 anys i no sé quant més duraré... (riu).

Quina tasca esteu fent al Nepal?

Ens dediquem a tres àrees de treball principalment. Una és amb xarxes nacionals que gestionen l'ús comunitari de recursos naturals locals (bosc i aigua, sobretot); l'objectiu és ajudar-les a tenir capacitat de resposta davant els conflictes que es produeixen en relació a aquests recursos. La segona tasca és enfortir la mediació comunitària a les àrees rurals;

ja hem capacitat equips de resposta davant de conflictes a 30 districtes i ara esperem que s'escampin per tot el país. La tercera tasca –interessantíssima– és treballar la inclusió de la dona en l'esfera pública, començant per les dones més marginades, és a dir, les de les castes baixes i de les zones rurals; moltes d'elles, víctimes de la guerra civil, dones que han viscut la violència directament. Es tracta d'ajudar-les a aprendre de l'experiència pròpia i fer d'aquesta experiència un instrument de canvi social.

Fa anys, vas participar en el procés de diàleg del conflicte basc. Com valors el moment en què es troba?

Ara no hi estic ficat, però, pel que puc captar pels diaris, crec que estem en un moment oportú i que caldria aprofitar l'oportunitat. Penso, també, que s'haurà d'anar pensant en una sèrie de processos a mitjà i llarg termini per recuperar el teixit social dels pobles afectats mitjançant l'obertura d'espais de relació entre víctimes i victimaris, o entre els qui tenen familiars a la presó i els qui tenen familiars perduts pel conflicte.

En català –i també en castellà– es diu fer les paus; et suggereix alguna cosa aquest plural?

Sí, una cosa molt concreta que he experimentat al llarg d'aquests anys: que, per resoldre un conflicte, no cal un procés de pau sinó diversos processos de pau.

La piràmide de tres nivells d'un constructor de la pau

FOTOGRAFIES:
Núria
Castro
Prieto

Lenfocament de construcció de la pau de John Paul Lederach es representa en una piràmide de tres nivells. El nivell de la base és el de les líders de les comunitats: capellans, mestres, organitzacions de dones, petites ONG... Són els agents més exposats a les repercussions del conflicte. La situació els obliga, sovint, a una lluita de supervivència pels aliments, l'aigua i la seguretat.

El nivell superior és el de la gent amb poder per negociar; l'integren diferents líders nacionals, que pertanyen als cercles governamentals, els caps militars i la classe dirigent de l'oposició. Aquestes persones concentren molt de poder i el seu rol públic fa que, sovint, siguin poc flexibles perquè temen una pèrdua d'imatge o del suport de les seves seguidores.

Entremig, hi ha el nivell mitjà o intermedi: correspon a aquells poders que tenen un bon contacte amb les autoritats i també amb els grups socials de base. La seva font de poder és precisament aquesta xarxa de contactes sense caràcter públic, que sovint sobrepassen les línies de conflicte.

Segons Lederach, la pau es construeix mitjançant estratègies que van en totes direccions, tant de baix a dalt (*bottom-up*), com de dalt a baix (*top-down*); però remarca la importància del *middle-out*, és a dir, del nivell *meso*.

Una altra riquesa, una nova mesura

Una manera diferent d'entendre la riquesa, l'empresa i l'economia demana una altra forma de mesurar-la: el balanç social

Jordi García
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

És possible una empresa que no tingui recursos humans, sinó persones? És a dir, una empresa que sigui propietat col·lectiva de totes les persones que la fan possible, on les decisions es prenguin democràticament i que atenguin les necessitats integrals de cadascuna de les persones que en són membres? I és possible que, alhora, aquesta mateixa empresa estigui compromesa amb la seva societat? És a dir, que mostri cada dia que està al servei de la societat aplicant l'ètica a les seves accions, produint béns o serveis útils, esforçant-se per reduir les eventuals externalitats ambientals i socials negatives que puguin causar la seva producció i compartint amb la societat els excedents que reporti aquesta activitat?

No és que tal empresa sigui possible, és que ja existeix: sempre hi ha hagut organitzacions econòmiques d'aquest tipus, encara que certament són la minoria. Es tracta d'empreses ciutadanes i acostumen a adoptar unes determinades fórmules jurídiques, com ara –sobretot– la cooperativa,

però també la societat laboral, la mutualitat de previsió social, l'associació, la fundació i moltes altres, a banda de les iniciatives econòmiques al·legals, però igualment reals: un hort comunitari, un grup de consum ecològic, una xarxa d'intercanvi... Tota aquesta constel·lació tan heterogènia de formes alternatives de fer empresa i de fer economia es coneix –i cada vegada més, es reconeix– amb el nom d'economia social i/o solidària.

Aquests dies, cooperatives, associacions i altres entitats s'afanyen a fer el balanç social de l'any passat per enviar-lo a la Xarxa d'Economia Solidària

Podríem definir l'economia social o l'economia solidària com el conjunt de pràctiques econòmiques (de producció, distribució, circulació, consum i inversió), des de les menys formalitzades –per exemple, el treball cooperatiu per Internet– fins a les més formalitzades –a través d'empreses–, que comparteixen les tres carac-

terístiques següents: s'orienten a la satisfacció de necessitats en comptes de cercar la maximització del benefici econòmic, s'organitzen de manera democràtica i minimitzen les externalitats negatives que pot provocar la seva activitat.

Es comprendrà de seguida que aquesta *altra* empresa parteix d'un concepte molt diferent del que és generar riquesa. Per un cantó, la nova concepció de la riquesa sobrepasa la seva visió convencional que la fa equivalent a *diners*. Per les iniciatives d'economia solidària, la riquesa són diners, però també ho són les bones condicions laborals, la capacitat de perdurar, les relacions satisfactòries, l'aprenentatge, la socialització i la difusió de valors. Per tant, una empresa d'economia solidària no sols ha de ser viable econòmicament –i generar els diners necessaris per mantenir-se i desenvolupar-se–, sinó que també ha de generar, mitjançant la seva activitat, aquests altres béns. Però, per l'altre cantó, restringeix l'abast del que entén per riquesa i no considera que guanyar diners –per exemple– fabricant armament o explotant altra gent, contaminant el medi o esgotant els

recursos no renovables sigui (o sigui només) producció, sinó (també) destrucció i, per tant, hauríem de titllar-ho de generació de pobresa i no de riquesa o, en tot cas, de riquesa i pobresa alhora.

No podem especular aquí sobre com evolucionarà aquest sector socio-econòmic i moviment social alhora que és l'economia social o solidària. Pot acabar marginat o assimilat a l'economia capitalista, o bé desenvolupar-se fins a esdevenir una alternativa a l'economia capitalista. El que ens interessa, ara, és explicar que una petita part d'aquest sector-moviment està a punt de consolidar un instrument que visibilitza aquesta altra forma de concebre la riquesa: el balanç social.

Fent balanç: les aportacions

El balanç social és un document on cada organització descriu i mesura les aportacions socials, laborals, professionals i ecològiques que ha fet al llarg d'un exercici. Complementa, doncs, el balanç comptable; el balanç social i el balanç comptable junts ens haurien de donar una imatge més acurada de les actuacions d'una organització durant un any.

La participació és un dels indicadors que es mesuren en el balanç social

-
David
Fernández

La idea de fer un balanç social es remunta a la dècada dels 80 i s'ha impulsat a diversos països, des de França fins al Brasil, de vegades des del món cooperatiu i de l'economia social, d'altres des d'institucions que promouen l'anomenada responsabilitat social empresarial o corporativa. En aquests darrers anys, el document tipus balanç social de més volada internacional és l'anomenada memòria de sostenibilitat, o memòria GRI, promoguda per les Nacions Unides. Constitueix un document que registra força fidelment determinats aspectes, com les externalitats mediambientals de l'organització, i bastant menys d'altres com el seu grau de democràcia o d'autoritarisme. En qualsevol cas, l'utilitzen molt poques empreses, la majoria d'elles, grans companyies, a causa de la gran quantitat de temps que demana elaborar-lo.

-
Aquests dies, cooperatives, associacions i altres entitats s'afanyen a fer el balanç social de l'any passat per enviar-lo a la Xarxa d'Economia Solidària

-
A casa nostra, la Xarxa d'Economia Solidària (XES) ha elaborat un model de balanç social per l'economia social i solidària i autogestionat pel mateix sector, que vol ser més ajustat a les seves característiques i també més fàcil de desenvolupar per part d'empreses i entitats que normalment són petites. El balanç social de la XES persegueix dos objectius: un d'intern i l'altre d'extern. Internament, ha de servir per conèixer els efectes socials que provoca l'activitat de cada organització a fi que pugui millorar-los, minimitzant els que siguin negatius i maximitzant els que siguin positius. Externament, pot ajudar a difondre la responsabilitat social de l'economia social i solidària, tant la responsabilitat global del sector mitjançant la publicació d'un balanç social agregat, com la particular de cada organització. Hem de tenir en compte que les possibilitats, no sols de supervivència sinó també de creixement del sector, estan directament relacionades amb la seva capacitat per visibilitzar-se com un conjunt d'iniciatives que produeixen béns i serveis de forma més justa, democràtica i sostenible, de manera que puguin atreure el consum responsable i anar generant un mercat social tan desconnectat com sigui possible del mercat capitalista.

Enguany, la XES entra a la quarta edició de la campanya del balanç social i, aquests dies, les persones d'algunes cooperatives, associacions, fundacions, etc. s'afanyen a recollir les dades de l'exercici passat (el 2010) per emplenar el seu balanç social, que després enviaran a la XES. Poc a poc, la confecció del balanç social va esdevenint un costum per aquestes entitats; i aquesta és la millor manera de consolidar-lo, juntament amb l'increment continu de les organitzacions que el confeccionen. Si el primer any de la campanya (el 2008) el van fer disset entitats, el 2009, ja en van ser 47, el 2010, 50 i aquest any, les previsions apunten que se superarà còmodament aquesta xifra. Perquè ens fem una idea de les organitzacions que hi participen, esmentem Trèvol Missatgers, Arç, Coop57, Fundació Futur Just, Minyons Escoltes, Ateneu de 9 Barris, SETEM, Aposta, l'Apòstrof, FETS, La Ciutat Invisible, Titània Tascó, Mol-matric, Sodepati...

Segell acreditat

Aquest 2011, la Xarxa d'Economia Solidària vol fer un altre pas endavant i atorgar un segell que acrediti que s'ha fet el balanç social de l'exercici 2010. L'obtenció del segell és vista com una manera més de difondre la qualitat ecosocial de cada una d'aquestes empreses i de donar a conèixer la mateixa existència del balanç social, de manera que altres organitzacions del sector que encara no el coneixen s'hi afegeixin en properes edicions. Obtenir el segell no és automàtic; a més de confeccionar el balanç social, les organitzacions que el vulguin hauran de complir una sèrie de requisits, que bàsicament són tres: fer públic el balanç, per exemple, penjant-lo a la web com a mecanisme de transparència; acceptar per escrit que la XES, si ho considera convenient, pugui verificar les dades que s'hi aporten, com a forma d'auditar-ne la veracitat, i finalment, marcar-se objectius de millora de cara a l'exercici següent, per anar generant cada vegada més riquesa... de la bona i de tota mena.

MÉS INFORMACIÓ:

- www.xes.cat.
- xavi@xes.cat.

Un document sintètic

El balanç social de la XES és un document de cinc pàgines i consta de disset indicadors classificats en vuit capítols, encara que deixa oberta la possibilitat perquè cada organització pugui afegir-ne d'altres d'específics.

Aquests vuit capítols són:

1. Democràcia.
2. Igualtat.
3. Sostenibilitat mediambiental.
4. Participació comunitària.
5. Qualitat laboral.
6. Qualitat professional.
7. Compra i inversió ecosocial.
8. Altres.

El Sudan del Sud mira endavant

FOTOGRAFIA: Guillem Valle

El Sudan, el país més gran de l'Àfrica, va celebrar un referèndum a principis d'aquest any per decidir si finalment la regió autònoma del sud se separarà del nord. Independentment del resultat de la consulta, el conflicte –un dels més sagnants de l'Àfrica– sembla lluny d'acabar-se. Tot i que el nord sembla que acceptarà la decisió del sud, resta saber en mans de qui quedarà la zona petrolífera situada entre les dues regions.

En un país banyat de sang, arrasat per les sequeres, desnodrit per la manca d'aliments i desmantellat per la corrupció pròpia de qualsevol estat africà, el record dels milions de morts durant dècades de guerra revifa la idea que la independència i la creació d'un Estat propi solucioni, en gran part, la vida dels seus habitants. Habitants com en Dan Ako, l'home de la fotografia.

Aquest home de mirada dura, membre de la tribu dels Dinka, l'ètnia majoritària del sud, assegura que la total autonomia portarà la pau i la prosperitat a la regió. En Dan viu en una zona anomenada Warrap State i, com en

tantes altres parts del país, els habitants d'aquest estat del sud viuen pràcticament aïllats en zones on només s'hi pot arribar mitjançant avioneta o després de moltes hores de 4x4. El comerç gairebé no existeix i la moneda de canvi és el ramat. La gent viu pràcticament de forma autònoma i les milícies locals, a vegades, tenen més poder que el mateix govern, que té una presència més aviat simbòlica a la zona.

Si finalment el sud aconsegueix la tan anhelada separació, el nou país haurà de fer front a una infinitat de reptes. Uns reptes que dubto molt que siguin afrontats per un Estat que sembla més preocupat per controlar els recursos petrolífers que no pas per millorar la sanitat, l'educació o les infraestructures. Malgrat tot, milers de persones tenen les esperances posades en els resultats de la consulta, amb el sentiment que això és un nou començament i que, per fi, poden ser amos del seu propi futur.

Guillem Valle

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Un fotògraf de 'Diagonal' farà front a un judici per desobediència

El fotoperiodista i membre del periòdic *Diagonal* Edu León s'enfrontarà el dijous 3 de març a un nou judici per una acusació de desobediència feta per la policia espanyola quan feia la cobertura periodística d'un control d'identitat de persones migrades a Madrid. No serà el primer. Edu León ja n'ha afrontat tres més en menys d'un any, tots ells per acusacions fetes quan duia a terme la seva tasca in-

formativa durant els controls policials exercits a persones migrades. El quinzenal *Diagonal* denuncia que, durant el procés, "la policia ha sostret al fotògraf dues targetes de memòria, dues càmeres fotogràfiques, dues lents i un flaix", un material del qual -asseguren- "una de les targetes no ha estat tornada i una de les càmeres ha estat espatllada després del decomís". El col·lectiu editor del periòdic consi-

dera que León va ser discriminat en les seves actuacions, per la qual cosa reivindiquen "el seu dret d'informar en igualtat de condicions amb la resta de mitjans" i el dret de qualsevol ciutadana d'informar lliurement de qualsevol fet.

Per difondre la situació viscuda pel fotògraf i exigir-ne l'absolució, *Diagonal* ha endegat una campanya amb un text de difusió del cas i amb la creació d'una etiqueta

pel Twitter: #freeEdu. Aprofitant l'avinentsa, també ha organitzat una taula rodona per discutir sobre la llibertat d'expressió a Madrid, on hi intervindran, a més del mateix fotoperiodista, el director adjunt del diari *Público*, Pere Rusiñol, i Rossio Rodríguez, una dona boliviana que va estar detinguda 72 hores per fotografiar una batuda amb el seu mòbil. MANU SIMARRO

INTERNET

Un bloc recull el material de la PUA

Cartells, fotografies, adhesius i alguns fulletons... això és el que es pot trobar a Cartells amb història (<http://cartellspua.wordpress.com/>). Es tracta d'un espai on es pot veure material confeccionat per la ja desapareguda coordinadora de col·lectius anomenada Plataforma per la Unitat d'Acció (PUA). Segons es pot llegir al bloc, aquest ha sorgit "quan s'ha constatat la poca informació gràfica que existeix a la xarxa sobre la PUA". El material s'ofereix en set categories diferents: antirepressiu, diades nacionals, adhesius, front obrer, no signats, unitaris i varis. La PUA va néixer el 1995 i va treballar durant cinc anys. Va agrupar militants de Maulets, Catalunya Lliure, col·lectius locals i antics membres de l'AUP i va participar en nombroses lluites relacionades amb les ETT i l'okupació. El bloc Cartells amb història també ofereix un total de 37 enllaços de col·lectius i moviments antirepressius i anticapitalistes. XAVI MARTÍ

INTERNET

Una web per saber on són les revisores al tren i el metro

Una nova web ens ofereix la possibilitat de saber i fer saber a tothom en temps real la localització de les revisores i del personal de seguretat dels transports metropolitans de les ciutats de Barcelona, Madrid, València i Bilbao. Es tracta de <http://cazarevisores.net>, que permet que les passatgeres puguin invertir les estratègies de control i vigilància de les empreses de transport. Es tracta d'un mitjà que pot utilitzar tota la gent que està "indignada amb les polítiques exercides per les companyies de transport" i que "vol circular lliurement per les línies" de tren i metro de la seva ciutat. La informació es pot enviar mitjançant els dispositius mòbils i, per aquest motiu, s'han obert dues vies de comunicació a través de Facebook i Twitter (enllaçades a la web <http://cazarevisores.net>). Cal enviar la línia, el tipus de transport i la parada on es troba el personal de seguretat i de revisió de bitllets. L'hora i el dia ja apareix quan s'envia el missatge. En el cas del Twitter, s'ofereixen quatre etiquetes: #revisoresbcn, #revisoresmad, #revisoresval i #revisoresbil. XAVI MARTÍ

RÀDIO TELEVISIÓ

Esplac critica que se'l associï a "criteris mercantils i de prestació de serveis"

Manu Simarro

Esplac (Esplais Catalans) va criticar el tractament rebut per part de TV3 i Catalunya Ràdio a les notícies sobre les activitats de la polemica *setmana blanca*, una setmana de lleure de la qual gaudeix l'alumnat entre les vacances de nadal i setmana santa. Denuncien que "han englobat sota la paraula *esplai* tot de models i

objectius diferents" sense fer una diferenciació acurada dels diversos models de lleure. N'és un exemple la forma d'anomenar-los del 3/24 i Catalunya Ràdio, que es referien a "l'oferta d'empreses i entitats de lleure" com un tot, sense diferenciar-les. En un comunicat remès als mitjans de comunicació, s'han volgut desmarcar de les definicions que han associat la paraula *esplai* a "la prestació d'un servei vinculada a

criteris econòmics". Reivindiquen, per contra, "l'associacionisme educatiu de base, voluntari i popular", intrínsecament lligat a valors com "l'amistat, la transformació social i la ciutadania compromesa". Des d'Esplac, reconeixen la prestació de serveis socioeducatius "com quelcom important i amb una funció social cabdal per la societat", alhora que emplacen els mitjans de comunicació a "obrir espais de debat per

explicar la vinculació històrica de l'esplai al moviment associatiu, educatiu i juvenil". Cal dir que les informacions donades pels mitjans s'han centrat en la resposta de les famílies

a l'oferta de lleure i les repercussions que ha tingut aquesta resposta en les empreses oferidores i han deixat de banda el contingut i les diferències entre les activitats ofertes, moltes d'elles no vinculades a criteris econòmics. "La majoria de pares descarten les ofertes d'oci durant la setmana blanca", va titular TV3. "Les famílies donen l'esquena a l'oferta d'oci de la setmana blanca", va titular *La Razón*.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh a 14h) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org
Rèdco 35 84X05 - 08014 BCN - 93 298 99 47

KAMILOSETAS MUSKARIA

AGENTS

PÀNIC "TURMENTS I MALA LLET" NOU TREBALL DISPONIBLE

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÓN · CAL QUE UNA REVOLUCIÓ SIGUI TELEVISADA I FOTOGRAFIADA PERQUÈ TRIOMFI?

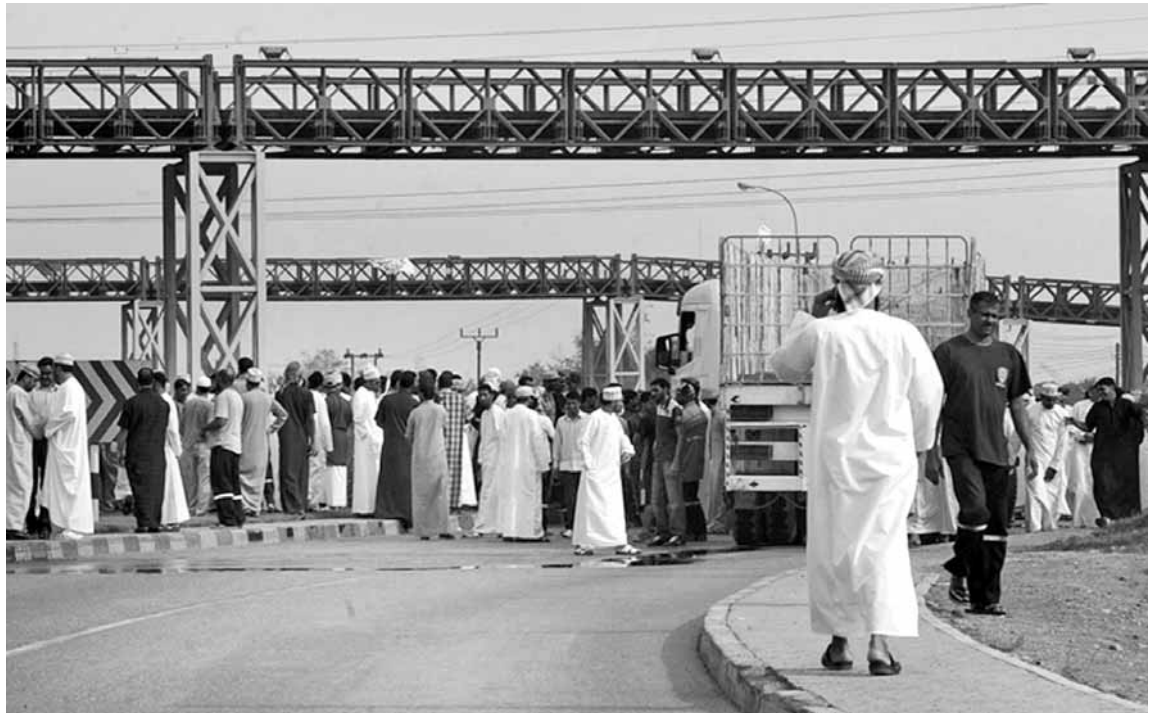
L'espurna de les revoltes àrabs s'estén des del Camerun a Wisconsin

Marc Almodóvar
Barcelona

L'efecte dòmino de la revolta tunisenca i egípcia continua imparable. Amb els mitjans de comunicació ortodoxos absorts i superats per la velocitat dels esdeveniments -especialment centrats en el forat negre informatiu del cas líbi-, desenes de conflictes d'arreu del planeta han comptat amb molt poca o nul·la presència mediàtica. El Iemen, Bahrain, l'Iraq, Jordània o el Marroc han mantingut vives part de les protestes que han viscut durant les darreres setmanes. La pressió popular ha forçat Algèria a anunciar la fi de l'anomenada Llei d'Emergència que era vigent al país des de feia dinou anys. Diversos centenars de persones es van manifestar al petit sultanat d'Oman per reclamar reformes del sistema. Es van produir

Les comunitats immigrants i beduïnes de Kuwait han mantingut protestes molt fortes per reclamar drets

enfrentaments amb la policia quan els grups de manifestants van voler tallar la carretera; en van resultar prop de sis morts. El sultà Qaboos ha anunciat canvis limitats amb una remodelació ministerial i ajudes als sectors estudiantins. A Kuwait, les comunitats immigrants i beduïnes

Un grup de persones bloqueja una carretera d'Oman durant les manifestacions del dia 28 de febrer

han mantingut protestes molt fortes al país per reclamar els drets de ciutadania. La taca d'oli es va estendre, també, a la petita ciutat-Estat de Djibouti, que es va aixecar contra el govern de Gela. La ràbia s'està estenent a Cisjordània, mentre un miler d'israelians i israelianes van reclamar la dimissió de Netanyahu en una manifestació a Jerusalem, on van denunciar el seu racisme galo-

pant. L'autèntica peça clau de l'engranatge estratègic de la zona, l'Aràbia Saudita, també podria viure protestes breument. Després que alguns milers de treballadors immigrants es manifestessin fa unes setmanes i que s'hagin produït alguns moviments entre els sectors xiïtes del país, un grup de persones joves ha fet una crida a la reforma del règim i s'ha anunciat una mobilitza-

ció popular pel proper 11 de març. Les insurreccions, a més, demostren i evidencien la pràctica inoperància de voler circumscriure-les al món àrab. Armènia, el Vietnam, l'Azerbaidjan... Els grups d'oposició han cridat al Camerun a sortir al carrer "a l'estil egípcia" contra el president Paul Biya, al càrrec des de fa 28 anys. Gairebé una cinquantena de manifestants van ser detingudes a Zim-

bawe la setmana passada quan intentaven provocar un aixecament popular contra el president Mugabe, que està al poder des de 1980. La inspiració va arribar fins i tot als Estats Units, on milers de treballadors i estudiants van ocupar el parlament estatal de Wisconsin contra les retallades socials del governador del Tea Party Scott Walker. Les manifestants portaven pancartes on es podia llegir: "Els egipcis ens han mostrat el camí".

Tunísia i Egipte, per la seva banda, segueixen el seu curs revolucionari. A Tunísia, mentre s'està treballant per l'extradició de Ben Ali, la pressió popular ha provocat la dimissió del primer ministre Ghanouchi, proper a l'antic règim. El cor de la revolució egípcia del 25 de gener, per la seva banda, continua pressionant per l'assoliment de totes les reivindicacions revolucionàries. La unitat de l'exèrcit amb el poble s'ha ressentit després que hagin aparegut nombrosos casos de repressió militar contra les persones revoltades. El divendres 25 de gener, un grup de manifestants que va intentar tornar a ocupar la plaça Tahrir va ser atacat violentament per soldats i membres de la policia militar.

> La revolta que la Xina no farà?

A la Xina, un país que sembla hermètic, també hi ha hagut intents de protestes inspirades en la *revolta del gessamí*. Intents, fins ara, frustrats per uns desplegaments policials increïbles i per la censura a la xarxa, que no permet que ni un 1% de la població conegui les convocatòries per manifestar-se. El diumenge 27 de febrer, hi va haver el segon intent de protestes. No va acabar ni començar perquè les convocatòries van ser literalment desallotjades als punts de concentració, a Pequín i a Xangai. Tot i

així, va haver-hi almenys cinc persones detingudes, vuit periodistes estrangeres interrogades i un càmera de televisió agredit per la policia de paísà. El proper 6 de març, hi hauria d'haver un nou intent de protestes, però l'organització anònima està desconvocant les cites per Internet després que activistes, advocades i defensors dels drets humans xineses hagin començat a patir les conseqüències de la repressió del govern. Hi ha prop de vint persones detingudes o desaparegudes des de la primera convocatòria del diumenge 20 de

febrer. La Xina, que sembla un país on no es mou ni una fulla, és un territori extens i convuls on, cada any, hi ha centenars de milers "d'accidents de massa", tal com els anomena el govern. Accidents que, en la majoria dels casos, són poblacions o grups de treballadores de fàbriques que surten al carrer desesperades, disposades a fer caure els edificis de la patronal o dels governs locals. Moltes vegades, però, aquestes lluites passen desapercebudes als grans mitjans estrangers, ja que les seves periodistes no accedeixen a les àrees

rurals, fora de Pequín o Xangai. D'altra banda, el desplegament policial exageradíssim per la capacitat de mobilització que té la convocatòria de la *revolta del gessamí* a la Xina fa preguntar-se al govern no té por d'alguna cosa... I per tant, si les ganes de canvi no són més grans del que sembla. A més, el 3 de març, comença la secció anual del Parlament xinès, on algunes faccions del partit podrien pressionar cap a la reforma política tant esperada i, de vegades, insinuada. LAIA GORDI (Pequín)

, roda el món

IEMEN • EL PAÍS ÉS UN ALTRE RÈGIM DÈSPOTA QUE S'HA CONVERTIT EN UN ALIAT CLAU DELS EUA I LA SEVA "LLUITA CONTRA EL TERROR"

Les protestes al Iemen neixen d'un context de guerra civil silenciada

Roger Suso
Barcelona

El Iemen torna a ser actualitzat perquè és un dels escenaris on, com a Tunísia, Egipte, Bahrain, Líbia, l'Iraq i altres indrets, la revolta popular, obrera i juvenil es du a terme i va en augment. No obstant això, gran part dels mitjans de comunicació passen per alt els altres conflictes: la pobresa endèmica i l'escassetat d'aigua que pateix el territori d'Àrabia, situacions en què les poblacions en són les principals víctimes. Abans de l'inici de les revoltes, el Iemen era un dels principals exponents dels estats febles amb règims autoritaris, corruptes i cleptocràtics, que feien escalar conflictes armats i militaritzaven la vida pública per situacions que, aparentment, es podien solucionar a través de la via política. L'objectiu últim del govern, així, era reforçar la seva posició de poder i desviar l'atenció. Tanmateix, aquesta lògica de govern comporta que un conflicte inicialment intern passi a ser un conflicte regio-

Militars a Marib, al Iemen

El país viu sota una ofensiva militar centrada en raids aeris dels EUA contra suposades bases gihadistes

nal i, fins i tot, internacional, amb molts interessos en joc. Ara, la ciutadania ha dit prou. El govern pot fer fallida. Aquest que només té autoritat real a la capital, Sanà, i a les zones urbanes i que és part implicada en la creixent activitat insurgent al sud -d'una part del moviment independentista-, en la presència de grups gihadistes i salafistes actius al territori i en una insurrecció armada al nord del país. Tots ells, conflictes que han generat el desplaçament forçat de centenars de milers de persones, dol i dolor.

Antecedents i rerefons

El Iemen, l'única república de la península d'Àrabia, és resultat de la unificació -el 1990- entre la República Àrab del Iemen (del nord) i la República Democràtica Popular del Iemen (del sud). D'una banda, el nord i la ciutat de Sanà havien estat una antiga colònia de l'Imperi Otomà que posteriorment va esdevenir el Regne del Iemen. El

1962, arran d'una revolta popular, es va instaurar la república. Egipte li va donar suport, l'Àrabia Saudita s'hi va enfrontar. El sud i la ciutat d'Aden, en canvi, havien estat protectorats britànics des del segle XIX fins el 1967, on després de quatre anys de lluita es va instaurar una república. Aquesta va passar a formar part de l'òrbita de la Unió Soviètica. Des de la unificació, però, el país viu immers en una silenciada constant guerra civil de baixa intensitat, tot i l'escalada de 1994, amb diferents grups armats que lluitaven contra el poder central. A més, el règim d'Ali Abdullah Saleh, president entre 1978 i 1990 del Iemen del nord i únic president que ha conegut el Iemen unificat; és incapaç, des de fa dècades, de satisfer les necessitats bàsiques de la ciutadania, motiu pel qual han esclatat les protestes actuals.

El conflicte al nord es va iniciar el 2004, quan la gent partidària del moviment tribal al-Houthi, d'adscripció xiïta zaidita, va iniciar una rebel·lió armada. La resposta del govern de Saleh contra la revolta va comportar la intervenció directa de forces de l'Àrabia Saudita i el posicionament de rebuig de l'Iran davant d'aquesta implicació. Les hostilitats encara persisteixen tot i les diverses treves subscrietes.

El president Saleh assegura que les insurgents pretenen reinstaurar un règim teocràtic com el que va imperar durant 1.000 anys a la zona, fins al triomf de la revolució republicana de 1962. Al-Houthi, en canvi, acusa el govern de corrupció i d'afavorir els grups sunnites i s'o-

La gent tem pel seu futur i surt i sortirà al carrer, en una revolta durant la qual haurien mort unes 40 persones i centenars estarien ferides

posa al moviment independentista del sud i a l'aliança de Sanà amb els EUA en l'anomenada lluita contra el terrorisme. Ja des de 2000, des de l'atac contra el vaixell destructor nord-americà *USS Cole* al port d'Aden, el Iemen ha estat sota pressió i presència dels EUA per actuar contra els grups gihadistes i els llaços d'Al-Qaida, semitolerats pel govern. Aquestes pressions es van intensificar arran d'atemptats

a turistes, de l'atac mortífer de l'any 2008 a l'ambaixada dels EUA a Sanà i, a finals de 2009, arran de la reivindicació d'un grup iemenita de l'atemptat frustrat d'un ciutadà nigerià en un vol comercial que feia la ruta Amsterdam-Detroit. Des d'aleshores, el país viu sota l'ofensiva militar nord-americana de raids aeris contra les suposades bases gihadistes. L'operació, permesa pel president Saleh, ha deixat enrere centenars de morts i destrucció. A l'activisme del moviment al-Houthi s'hi afegeix, des de 2009, el renaixement dels moviments independentistes al sud, tant a través d'acció guerrillera com de protesta pacífica. Al sud, és on es concentren les poques reserves de petroli del país, però els beneficis d'aquest recurs van a parar a Sanà i no es redistribueixen pel territori meridional. A les protestes actuals contra el govern a Aden, s'hi ha afegit un clam multitudinari a favor de la independència del sud i en contra de l'espoli fiscal i l'activitat del fonamentalisme islàmic a la zona.

Els amics del EUA

Saleh, com els altres cabdills àrabs que tenen el beneplàcit de les potències internacionals, s'ha convertit, segons Obama, "en un

aliat cabdal de Washington en la guerra contra el terror, ja que el govern del Iemen garanteix l'estabilitat a la regió", segons diu. D'aquesta manera, el règim iemenita intenta encaixar estratègicament els seus fronts de combat sota aquesta etiqueta i assegurar-se el poder i la legitimitació, encara que sigui de manera artificial. Una cosa semblant van fer els Gaddafi quan van titllar els comitès populars revolucionaris antigaddafi de "terroristes i drogoaddictes". La tàctica no funciona. Saleh s'aferra a no perdre el tron prometent no tornar-se a presentar a la reelecció quan acabi el mandat i ordenant aturar la repressió de les forces de seguretat, en un intent de calmar les revoltes. Tanmateix, per l'altra banda, usa els *baltegeya* -una barreja entre policies de país i membres de grups tribals- que el règim ha estat pagant per intimidar les manifestants i periodistes arreu del territori. Fins ara, haurien mort unes 40 persones i centenars estarien ferides. En qualsevol cas, la revolta continua, els conflictes armats segueixen oberts i la violència persisteix. Tant si Saleh és depositat com no, la gent tem pel seu futur i surt i sortirà al carrer.

ARXIU

L'ÍNDIA · MILERS DE PERSONES CAMPEROLES I JOVES ADOLESCENTS ES TREUEN LA VIDA, DESESPERADES PER LA SITUACIÓ ECONÒMICA

L'auge del capitalisme dispara els suïcidis a les principals poblacions índies

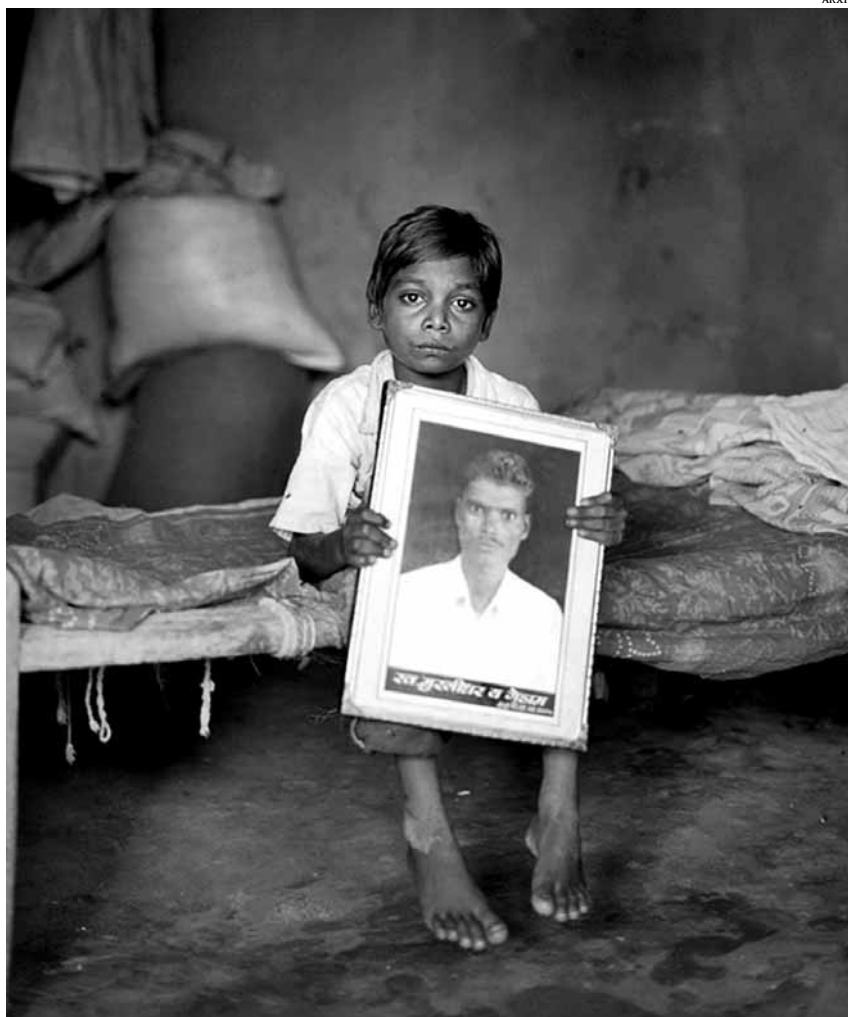
Àlex Romaguera
Barcelona

L'Índia ha experimentat el creixement econòmic més ràpid del planeta, que enguany pot representar un augment del 8,7% del seu Producte Interior Brut (PIB). La seva demografia també l'ha convertit en el país més poblat del món, amb 1.500 milions de persones, per damunt de la Xina i dels Estats Units. Però el seu creixement, resultat de l'obertura al lliure mercat i al desenvolupisme agrícola, no es correspon amb una millora de l'equitat social. Com tampoc no ha suposat un procés d'adaptació als costums que se'n deriven. Més aviat el contrari. Segons l'Oficina Nacional de Registres Criminals, òrgan dependent del mateix govern, cada 32 minuts se suïcida una persona agricultora índia de mitjana (en total, 17.520 l'any passat), a causa del desplaçament, l'expropiació de les seves terres o el deute contret en la seva lluita per competir davant l'agroindústria.

La majoria d'aquestes persones provenen de Vidarbha, de Haradhan Bag i de Maharashtra, regions on les autoritats han constatat la tendència suïcida del camperolat desplaçat per la confiscació de les seves propietats. Però també a Singur, a la Bengala Occidental, diversa gent agrícola s'ha llevat la vida després que el govern li expropiés les granges per destinar els terrenys a l'automobilística Tata Motors i a multinacionals agropecuàries.

La frustració per no poder competir amb l'agroindústria, i la intimidació de les prestadores, porta el petit camperolat al límit

De totes les àrees, però, Andhra Pradesh és la més damnificada després d'esdevenir "un laboratori per a la fórmula extrema d'experiment neoliberal". Així ho denuncia la Comissió de Benestar dels Camperols, segons la qual la introducció dels cultius transgènics per part de l'empresa Monsanto i la importació d'excedents dels països rics han fet caure el preu dels productes agrícoles, amb el consegüent endeutament i desesperació de la comunitat pagesa. Aquest procés, que es va iniciar, a instàncies del Banc Mundial

La xacra dels suïcidis impacta tota una generació de persones treballadores del 'dragó asiàtic'

i del Fons Monetari Internacional (FMI), el 1991 amb la liberalització de les manufactures i el 1994 amb l'agricultura, ha arruïnat milers de camperols i camperoles que, davant la fi de les mesures proteccionistes, no poden competir amb les empreses estrangeres. "L'Índia està pagant el preu de la Revolució Verda, que ha permès duplicar la seva producció d'aliments en monocultius, però que, amb la liberalització i l'entrada de les llavors transgèniques i els fertilitzants, ha fet augmentar el cost de la producció i el fracàs de les collites fins a nivells alarmants", conclou la Comissió.

Una voràgine insostenible

A més de no poder competir amb l'agroindústria i dependre dels cultius transgènics, el camperolat pateix en carn pròpia una societat de castes on les més altes exerceixen de terratinents i prestadores. "Molts d'ells

s'han vist emposos a endeutar-se per adquirir les llavors miraculoses i conservar l'activitat; i això, sumat a la intimidació dels prestadors, els ha portat al límit", indiquen des de la Comissió de Benestar dels Camperols. Si, a tot plegat, hi afegim les sequeres, les inundacions i la desertització provocades pels efectes del canvi climàtic, "no pot estranyar l'augment de suïcidis arreu del país", afirmen des de la Comissió.

Però no sols el camperolat engrèixa les xifres de persones que es treuen la vida a causa de la crisi alimentària i la liberalització dels mercats. D'acord amb l'Oficina Nacional de Registres Criminals, un percentatge important dels 140.000 suïcidis registrats el 2010 (127.000 el 2009) correspon a famílies de classe mitjana i a estudiant universitari afectat per l'increment de les desigualtats. Per tots aquest segments de població, l'auge

del capitalisme genera un conjunt de tensions que impacten tant a nivell personal com familiar. "La pressió paterna cap els adolescents perquè destaquin en els estudis i en l'àmbit laboral és el detonant que porta a l'abús de substàncies i als problemes de comportament", destaca Life Foundation a Kolkata. En aquesta metròpoli de catorze milions de persones, els suïcidis de jovent desorientat per la febre consumista i la impossibilitat d'accedir a determinats béns materials s'ha multiplicat de forma terrible. Aquest còctel d'explotació, misèria i degradació social provoca -segons Life Foundation- que "milers de nois i noies caiguin en la tristesa i optin per treure's la vida, bé penjant-se al seu dormitori o ingerint abundants dosis de medicaments". Una xacra per la qual la Llei de Salut Mental de l'Índia, aprovada l'any 1987, no ofereix cap resposta i no

més preveu tractaments pels casos d'esquizofrènia, els trastorns bipolars o les obsessions compulsives, no pas pels desordres causats per motius exògens o socials.

Microrevolta en expansió

És previsible que, aquest any 2011, l'Índia superi tots els rècords de suïcidis entre la comunitat camperola i la població víctimes de la crisi alimentària. Tot i això, diversos moviments sorgits de la pagesia han irromput amb revoltes que, els darrers mesos, han servit per escombrar del poder les forces partidàries de l'actual liberalització.

L'altra alternativa a la depressió, que també aflora entre la pagesia xinesa i dels altres països asiàtics, és l'aparició dels Grups d'Autoajuda (GAA) o microcrèdit, que aposten per un enfocament equilibrat entre la sostenibilitat financera i els objectius socials. Això és un mitjà de resistència econòmica per moltes famílies empobrides, que s'inspira en el Banc Grameen (Banc Rural), amb el qual el Premi Nobel de la Pau de 2006, Muhammad Yunus, va posar en circulació microcrèdits destinats a famílies camperoles.

Els Grups d'Autoajuda i el projecte de pobles ecològics Nirmithi esdevenen alternativa

Aquests GAA han esdevingut una fórmula directa per sortejar les prestadores i permetre la construcció de tècniques rurals no dependents dels fertilitzants. Especialment, s'hi han acollit les petites productores que no han caigut en la voràgine predatora dels crèdits bancaris i en dones que, des de l'àmbit rural, s'autoorganitzen en xarxa per comercialitzar adobs orgànics i biopèsticides. Això permet la capacitat local i l'inici de processos de planificació que, a la llarga, estan cristal·litzant amb la creació de pobles ecològics. És el cas dels nuclis creats sota el projecte Nirmithi a les regions de Mannanam i Kerala, on s'experimenta amb cases ecològiques i cultius orgànics, que aspiren a tenir una dimensió estatal.

No obstant això, sense l'impuls de Nova Delhi d'aquesta agricultura i el control per frenar l'activitat il·lícita de les prestadores, l'Índia continuarà condemnada a patir les envestides de l'agroindústria i a empenyer al precipici de la mort milers de famílies i de jovent desprotegit.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Conviure al Proyecto Hogares

El documental 'El edificio de los chilenos' narra l'experiència de les filles de combatents del Movimiento de Izquierda Revolucionaria (MIR) que van anar a l'exili i que van ser acollides per 'famílies socials'

"A finals dels anys 70, el MIR va decidir la tornada dels seus militants a Xile. La meua mare va decidir retornar, però no podia dur-me amb ella perquè havia de fer-ho clandestinament. Em va explicar que havíem de separar-nos i que jo em quedaria en un projecte de vida comunitària amb molts nens a càrrec de pares socials. Junts, conformaríem una gran família anomenada Proyecto Hogares".

Homera Rossetti
expressions@setmanaridirecta.info

Així comença a relatar la seva història -amb veu dolça però ferma- Macarena Aguiló, que comença als nou anys, quan el seu pare i la seva mare, militants del Movimiento de Izquierda Revolucionaria (MIR) i exiliats a Europa, retornen a Xile per lluitar contra la dictadura de Pinochet. D'aquí, en neix el Proyecto Hogares, una experiència de convivència comunitària que va donar la possibilitat de retornar al front a totes aquelles lluitadores *miristas* amb canalla petita.

Prop de 60 criatures xilenes van formar *famílies socials* amb mares i pares *socials*, persones

'El edificio de los chilenos' és el primer llargmetratge de Macarena Aguiló

voluntàries que cuidaven aquesta canalla -primer a Bèlgica i, més tard, a Cuba- mentre les seves veritables famílies entraven clandestinament a Xile i, molts d'elles, morien víctimes de la repressió.

El edificio de los chilenos, primer documental llargmetratge de Macarena Aguiló, recupera aquest trosset d'història a partir dels records d'algunes de les seves protagonistes i unes quantes

imatges rescatades de l'època. Una d'elles, la mateixa Aguiló. La realitzadora hi és present des del principi, però sense vocació interventora, simplement com a fil conductor que intenta esbrinar com van viure els nois el projecte, què va motivar les famílies i, en general, què en rescaten, d'aquesta experiència.

El documental es va projectar a la darrera edició de DOCS Barcelona i va ser premiada amb el guardó

Teens&Docs.

L'experiència, 30 anys després

Lluny de convertir-se en un documental de confrontació generacional, el film va desgranar els diferents punts de vista del Proyecto Hogares, des dels nens i nenes -ara persones adultes- que es van sentir abandonades pels seus progenitors i que mai no van poder recuperar la relació familiar fins aquelles persones que respecten i valoren les decisions preses. També hi ha cabuda per la dicotomia entre aquelles famílies que ara recorden amb horror com van poder superposar l'activitat política a la mainada, en relació a aquelles que encara reivindiquen el projecte i el seu paper en la lluita per un món millor.

Una aproximació a tot el que va significar el projecte ja el trobem a *Calle Santa Fe* (Carmen Castillo, 2008), una altre llargmetratge brillant on la directora fa incís en la *síndrome de l'abandonament* que van patir algunes de les criatures durant aquells anys tan moguts.

El documental és dolorós -com una ferida encara oberta- però, alhora, fuig d'un excessiu sentimentalisme i -el més important- recupera els ideals que van mobilitzar la població llatinoamericana per lluitar per una societat més

justa al anys 70, tot i els cops militars i les dictadures sanguinàries que els van barrar el pas. I així ho va considerar, també, el jurat del catorzè Festival Internacional de Documentals de Santiago que va premiar el film. En llegir el veredict, el jurat va emetre la següent argumentació: "L'exposició sensible i honesta d'una història particular que, al mateix temps, dona testimoni de les ruptures i els conflictes d'un moment clau en la història d'un país". Aquest premi va permetre que *El edificio de los chilenos* pogués ser projectat a Barcelona en el marc Festival Internacional de documentals DOCS Barcelona.

"Aquesta és la història d'un tros de la meua vida", diu la realitzadora a la sinopsi de la seva *opera prima*. Macarena Aguiló va néixer el 1971, és comunicadora audiovisual i forma part d'aquesta generació de fills i filles de militants d'esquerra. Com moltes d'altres, ella ara també és militant, activista de càmera en mà per intentar reconstruir el passat i poder entendre millor el present i -per què no?- recollir el testimoni ideològic i continuar lluitant per un món millor.

El edificio de los chilenos

(*The Chilean Building*)
Autores: Macarena Aguiló.
Producció: Aplaplac - Xile, França, Cuba, 2010.
Durada: 96 minuts.

> Un grup que defensava la insurrecció popular armada

El Movimiento de Izquierda Revolucionaria (MIR) va néixer l'any 1965 a partir d'un grup de persones dirigents estudiantils de la Universitat de Concepció, a Xile, i alguns nuclis marxistes i trotskistes. Al seu primer congrés, també s'hi van unir sectors socialistes, anarquistes i del moviment sindical. L'organització d'ideologia marxista-leninista va basar la seva acció en la idea que l'únic camí per enderrocar el règim capitalista era la insurrecció popular armada i, d'aquesta manera, va rebutjar la *via pacífica* al socialisme en un context marcat per la revolució

cubana i l'exemple del Che. Quan Salvador Allende va arribar al poder el 1970 amb el govern d'Unitat Popular, el MIR va decidir suspendre tota acció armada i, encara que es mostrés crític amb el govern, va col·locar la seva estructura militar a la disposició de la seguretat d'Allende, amb qui el va unir una relació de respecte i companyonia en tot moment. No obstant això, no es van integrar al govern i, com a organització, es van plantejar una política autònoma basada en la construcció del que entenen com a *poder popular*, fonamentalment al voltant de consells comunals, cordons indus-

trials i la crida a la creació de grups d'autodefensa populars.

Amb el cop d'Estat de 1973 i la mort d'Allende, el MIR es va convertir en un grup perseguit i reprimat durament. La major part de la seva direcció, inclòs el secretari general Miguel Enríquez, va passar a formar part de la llarga llista de detingudes desaparegudes. Al final de la dictadura de Pinochet, el MIR es va dividir en dues fraccions, però va acabar atomitzat en petits grups autònoms. Algunes de les seves dirigents van abandonar la política i d'altres van acabar en d'altres partits, com el socialista.

MÚSICA

“Volem passar-nos-ho bé, no ser la CNN dels moviments socials”

Gato-el-qiman & kdó diuen que estan d'esquenes a l'avorriment de la velocitat urbana, per això -segons ells- han triat el hip-hop com a forma d'expressió, perquè “simplement, és divertit”. Reivindiquen la música en un context de festa, d'on “mai no hauria d'haver sortit”. Així han tret una nova maqueta sota el títol *La Nit d'en Ruixa*, hip-hop en català per fer-nos pensar, però, sobretot, per divertir-nos.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Explica'ns una mica la història del grup i d'on sorgiu.

Amb el senyor kdó ja feia temps que ens coneixíem; sempre ens hem dedicat a escriure sobre el que no ens agrada o bé pensem que està proscrit als mitjans; amb el temps, hem canviat força. Sé que, normalment, el rap s'associa a la propaganda d'agitació, però, a nosaltres, sempre ens havia cridat l'atenció subvertir les coses des del cantó fosc, jugar i passar-ho bé posant en qüestió els símbols establerts més que no pas ser la CNN dels moviments socials. I és d'això, del que tracta la nostra nova maqueta, *La Nit d'en Ruixa*. La metàfora clau és la nit, que, si bé tradicionalment s'ha associat al perill, la dissolució, la festa, la rivalitat, el carnaval, la imprevisibilitat i la mort, ara ens l'han descafeïnada força: hi ha una

ofensiva per domesticar la nit, per il·luminar-la (en el pitjor sentit de la paraula) i fer que tot el que hi passa sigui previsible... però, si tanques el llop dins la gàbia, la bèstia s'empenya.

Parleu de tornar a les bases del hip-hop. A què us referiu?
El hip-hop és una vida complicada, però almenys és una vida amb sentit. El tema és recuperar l'esperit acrobàtic de tot plegat, encara que només sigui per cridar l'atenció i deixar clar que hi ha altres maneres d'entendre la música. No em mal interpretis, celebrazco que en comptes de l'Alejandro Sanz i OT s'estigui parlant de Manel i Els Amics de les Arts, però “Olelé olalà, un shawarma amb tu és el millor que hi ha” no és el nostre rotllo. Tampoc és que vulguem ser uns *Enemies of the Arts*, però s'ha de construir un espai estètic subversiu sense caure en l'agitat prop tampoc; en aquest sentit, el tema dels directes com a expressió de l'aquí i ara sense sofisticacions

és clau; i el hip-hop, precisament, tracta d'això.

Com veieu el hip-hop en català aquests darrers anys?

No sé si som les persones indicades per respondre aquesta pregunta perquè no estem molt al dia del Djing, el Graffiti i el Break en català, però he de dir que sento una profunda admiració per les bandes que tiren endavant la seva proposta als Països Catalans en la llengua en que senten que ho han de fer. En un país on el hip-hop definitivament no agrada, en un país on hi ha el costum de pagar els esforços del músic amb un copet a l'esquena (això és totalment d'influència *mesetària*, tot s'ha de dir) i en un país on només interessa el que fas per la llengua en què ho fas i on la qüestió artística sempre acaba quedant en un segon pla, és un miracle que hi hagi grups que aguantin tocant junts tant de temps. Els faria un monument a tots, són els meus herois.

+ INFO

www.gatoelqiman.com.

MÚSICA

24 temes gravats a la ràdio lliure

Contrabanda FM presenta un CD per celebrar el seu vintè aniversari a les ones

El grup Fufú-ai col·labora amb un tema i una falca a '20 anys bategant al dial'

Per Contrabanda FM, hi passa tot tipus de gent. Una bona mostra d'això són els gairebé 30 grups que, en algun moment o altre, des de l'any 2006, s'han trobat davant els micròfons d'aquesta ràdio lliure i n'han deixat un petit testimoni. *20 anys bategant al dial* és el recopilatori en format CD amb llicència de Creative Commons que Contrabanda FM presenta i comença a distribuir per celebrar aquest canvi de número i, també, per generar una altra font d'autogestió enmig del panorama financer cru i precari de les ràdios lliures.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La pluralitat és màxima, tot i que -com a mínim- hi ha dos denominadors comuns: el format acústic i el so radiofònic de fons. Els 24 temes gravats a la seu del 91.4 FM passen per un ventall d'estils que van, a tall d'exemple, des de la cançó d'autoria a mans de Pablo Gil, la rumba de cajón dels D'Callaos o els Che Sudaka, al pop punk de Le Pianc, el rap de Ràma Kerdop o el pop francès dels Fufú-ai. Tot plegat conforma una barreja força curiosa -i amb ressons de mestissatge barceloní-, on també hi ha cabuda per les versions, com en el cas del grup de reggae Microgagua que presenta “Pietro Pugnale”, una adaptació lliure i antiespeculativa del tema “Pedro Navaja”. Sorpren un aquarelle final dirigit per la veu potent de la cantant Rosa Sánchez acompanyada de guitarra, tot i que -tranquil·lament- podria haver cantat a capella.

Sobreviure a les ones

Contrabanda fa temps que alerta de la seva situació de precarietat en diversos àmbits. Hi ha dies que empenyen les ràdios comercials que trepitgen les freqüències consolidades amb suor i esforços i n'hi ha d'altres que empenyen les multes que amenacen d'incre-

20 anys bategant al dial Contrabanda FM

Preu: 5 euros (4 euros sòcies de Contrabanda).

Punts de venda: Lokal, Etno-music, Aldarull, Infoespai i Ciutat Invisible.

MÉS INFORMACIÓ:
www.contrabanda.org.

mentar fins a límits insospitats els deutes d'un projecte col·lectiu amb vint anys a l'esquena. Per aquest motiu, l'emissora lliure aprofita el revers del CD per explicar qui són, què necessiten i de quines maneres s'hi pot col·laborar, al marge de descriure un abc de què és una ràdio d'aquest tipus i explicar el projecte de la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya.

el diari digital de les nacions sense estat

notícies d'Europa i del món
fixes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

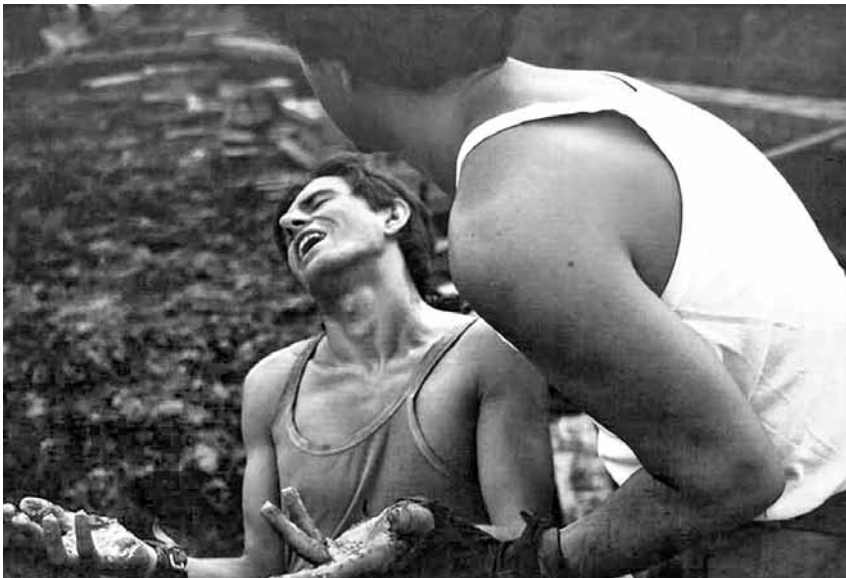
http://www.nationalia.cat

, expressions

DVD

Crítiques des de la Polònia soviètica

Es recuperen dos dels films més polèmics del director Andrzej Wajda

Fotograma de la pel·lícula 'El hombre de mármol'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

L'interès d'Andrzej Wajda per explicar la història de la seva Polònia natal és el principal tret unificador d'una filmografia inevitablement diversa, iniciada quan la Segona Guerra Mundial era un record recent i encara en procés. Recentment, s'han editat, per primera vegada en DVD a l'Estat, dos dels films més compromesos que mai ha rodat, un díptic on va tractar de manera variablement explícita la repressió a la Polònia comunista.

Protesta el·líptica amb aires de 'Ciudadà Kane'

El hombre de mármol parteix de les indagacions de la jove cineasta Agnieszka, idealista però un xic mancada d'escrúpols en la seva cerca de la veritat, que vol realitzar un documental sobre un antic heroi stajanovista caigut en desgràcia, Mateusz Birkut. L'atac evident a l'estalinisme (i la crítica més velada al govern contemporani) impulsa una estructura narrativa estimulante, reminiscència de clàssics com *Ciudadà Kane*, estèticament empetada dels aires renovadors d'un cert

Hollywood que, finalment, recollia alguns trets dels nous cinemes europeus. Els mateixos personatges subratllen aquesta influència. A ulls moderns, però, algunes decisions poden sobtar, com l'ús -en alguna escena de transició- de música més pròpia d'un disc d'ABBA que d'un drama polític.

Seqüela arrelada al present

A *El hombre de hierro*, el director va recuperar les seves criatures de ficció als moments d'eufòria posteriors a la legalització del sindicat catòlic Solidaritat. El cineasta va

algunes d'arxiu i altres rodades per la pel·lícula.

En aquesta ocasió, el personatge itinerant que va obrir el camí a ulls moderns és molt diferent: un periodista madur, alcohòlic, amb esquelets a l'armari que possibiliten que la policia secreta el coaccioni perquè contribueixi a deslegitimar la protesta. Animat per algunes concessions aperturistes que s'interrompien amb la llei marcial proclamada pel general Jaruzelski, Wajda va poder anar més enllà en la seva crítica de la coerció per motius ideològics i va explicar les referències críptiques a l'assassinat de vaguistes. Emprant els personatges de Birkut i Maciej com si fos la proa d'un trencaglaç, el cineasta repassa els moments fita de la Polònia dissident.

Malgrat tot, *El hombre de hierro* va patir diversos talls i la seva productora va haver de tancar. Un dels punts polèmics era la inclusió d'imatges de la violència policial a la vaga de 1970: curiosament, haver d'al·ludir a aquells fets del passat (Birkut hi havia mort) era el motiu pel qual el film dins del film d'Agnieszka era avortat. Tot això malgrat que el mateix partit comunista els havia condemnat: com mostrava el professor de la jove, l'autocrítica no és el mateix que la crítica. En ple estat de setge, el seu autor marxaria a França per rodar *Danton*; posteriorment, arribaria a formar part del govern de Walesa, amb les reivindicacions del qual havia mostrat una sintonia evident.

Andrzej Wajda va poder anar més enllà en la seva crítica de la coerció per motius ideològics

calcar l'estructura indagatòria i farcida de *flashbacks* de la primera entrega, ara lligant-la a la història viva en forma de cinema urgent i militant. El fill de Birkut, Maciej, es converteix en líder de la vaga real que va conduir a la negociació entre el govern i els sindicats lliures. I la presència constant dels inventats Maciej, Agnieszka i companya es combina amb filmacions històriques integrades dins del relat fins a provocar confusió: valguin com a exemple les aparicions de Walesa,

DVD

Che, un hombre nuevo

(Cameo, 2010)
Director i guionista:
Tristán Bauer.
Durada: 124 minuts.

Després d'un rar pròleg esteticista, el realitzador Tristán Bauer (*Iluminados por el fuego*) relata la història del Che vertebrant la successió de talls d'imatge i so protagonitzats pel revolucionari mitjançant una veu en *off* morosa, amb un regust poetitzador i melancòlic molt argentí que marca el conjunt. Bauer vol subratllar la seva dimensió humana citant textos íntims, però també seleccionant filmacions d'aquell atípic diplomàtic que jugava amb la maina-

da a la Xina maoista, o d'aquell home de govern que (treballant al camp, a una cadena industrial o a la construcció) volia exemplificar una Cuba sense discriminacions per classe o ofici. El cineasta pren partit pel biografiat d'una manera tan evident que posa en guàrdia i, possiblement, aporta poques novetats a l'estudi d'aquest. Però, tot i una certa desmesura en el metratge, el film contagia atracció per la utopia d'una manera sorprenent, llanguida i meditativa.

DVD

Tres habitaciones en Manhattan

(Avalon, 1965)
Director: Marcel Carné.
Guionistes: Marcel Carné i Jacques Sigurd.
Durada: 110 minuts.

U dels capdavanters del realisme poètic, Marcel Carné (*Hotel du Nord*) va anar quedant desubicat a mesura que els nous cinemes europeus agitaven el panorama. Després d'intentar acostar-se infructuosament a la modernitat amb *Los tramposos*, a *Tres habitaciones en Manhattan*, torna als inicis amb la història d'amor, més aviat decadent, de dos naufragats al *no man's land* de Manhattan: un actor que ha caigut en l'oblit i una dona que ha renunciat a un

matrimoni avantatjós a canvi de ser lliure. És aquesta atmosfera elegíaca, ara acompanyada pel jazz de Mal Waldron i Martial Solal, la que allunya aquesta adaptació de Simenon de la mediocritat de les pel·lícules més encarcarades de la Rialto. Sempre defugint la intensitat i l'esclat emocional, Carné dirigeix amb el fre de mà posat aquest drama de cambra curiós, enriquí i alhora llastat pel tarannà insuportable d'un protagonista amb qui resulta difícil tenir empatia.

DVD

Los 5.000 dedos del dr. T

(L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1953)
Director: Roy Rowland.
Guionista: Dr. Seuss i Allan Scott.
Durada: 89 minuts.

Los 5.000 dedos del dr. T és una d'aquelles rareses del cinema fantàstic nord-americà que han marcat realitzadors amb més dimensió global com Tim Burton. Peculiaríssim musical, explica la història d'un nen orfe de pare tan trasbalsat pels mètodes educatius del seu professor de piano que imagina un somni d'alliberament. El guió (del doctor Seuss d'*El Grinch*) va ser edulcorat per respectar les convencions de la ficció juvenil, però, tot i així, el resultat interes-

sa pels seus aires surrealistes, per algun esquitx d'humor negre i per les pinzellades de crítica al totalitarisme (encara que sigui en forma d'ingènua reivindicació de la llibertat individual) que inclou. A causa d'una realització conservadora, el vencedor de la batalla és el disseny de producció: els decorats que barregen Dalí amb el futurisme del moment i els vestuaris curiosíssims que remetent tant a la ciència-ficció com a les aventures en mons perduts.

FILMS ESCOLLITS

Andrzej Wajda: *El hombre de mármol* (Tribanda, 1976).

Andrzej Wajda: *El hombre de hierro* (Tribanda, 1981).

LIBRES

Indigneu-vos i revolteu-vos!

Destino edita en català el llibre de Stéphane Hessel 'Indignez-vous!', tot un fenomen editorial a l'Estat francès

ARXIU

Stéphane Hessel, als seus 93 anys, ha esdevingut tot un fenomen multivendes a l'Estat francès

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

És una autèntic fenomen editorial a l'Estat francès, on se n'han venut més d'un milió d'exemplars i ha encapçalat les llistes dels llibres més venuts durant setmanes. I el més curiós és que no estem parlant de la darrera novel·la de Dan Brown o l'enèsim llibre d'autoajuda ideal per col·locar a les grans superfícies comercials. Es tracta d'*Indignez-vous!* (*Indigneu-vos!* en l'edició en català, que el 21 de febrer va llençar l'editorial Destino a totes les llibreries de l'Estat espanyol). L'ha escrit un senyor de 93 anys anomenat Stéphane Hessel. I és ni més ni menys que un pamflet per cridar a la revolució contra la crisi i les mesures de regressió social.

El llançament de l'edició per a l'Estat espanyol estava prevista pel 22 de març, però l'expectació és tanta que l'editorial, sorprenentment, ha decidit avançar-la. *Indigneu-vos!*, que a França costa tres euros i a Catalunya en valdrà cinc (el preu de la indignació a una i altra banda de la ratlla sembla que no és el mateix), es dirigeix als sectors més joves, als quals anima a dir prou i a lluitar contra la deixadesa de la societat. Hessel explica que, en el món actual, és més complicat identi-

car l'enemic (no com a la seva època, quan existien Hitler o Stalin), però que aquest sí que existeix i "cal aprendre a resistir i a dir no". El text sosté que el jovent s'està jugant la llibertat i els valors principals de la humanitat i lamenta que ningú no estigui fent res per aturar el deteriorament de la societat.

Curriculum exemplar

Amb un currículum que inclou la militància a la Resistència contra l'ocupació nazi, la deportació al camp d'extermini de Buchenwald i la participació en l'elaboració i redacció de la Declaració Universal dels Drets humans com a representant de la diplomàcia francesa, Hessel també va formar part del govern gal durant l'etapa de Pierre Mendès-Franc, que va iniciar la descolonització i va posar fi a la guerra d'Indoxina. Diplomàtic de professió, ha dedicat els darrers anys de la seva vida a denunciar el tracte que reben les persones sense papers i d'ètnia gitana, les immigrants... I ara, a més, també és un autor multivendes.

Indigneu-vos! és poc més que un breu pamflet de 30 pàgines que, gràcies al boca a boca i a les noves xarxes socials d'Internet, ha aconseguit burlar la barrera dels mitjans de comunicació, que inicialment van silenciar-lo. Els

motius d'indignació, segons Hessel, no són escassos: "En aquest món, hi ha coses insuportables", diu l'autor. "La dictadura internacional dels mercats és una amenaça per la pau i la democràcia. Mai el poder del diner no ha estat tan immens, tan insolent i tan egoista". Hessel suggereix un parell de propostes senzilles: "Que l'interès general s'imposi sobre els interessos particulars i que el repartiment de la riquesa creada pels treballadors tingui protagonisme per sobre del poder del diner".

El discurs, doncs, és sabut i compartit per la militància activista dels moviments socials. Llavors, què ha convertit Hessel en un fenomen de masses? El director de *Le Monde Diplomatique*, Ignacio Ramonet, explica al seu article editorial del febrer de 2011 que Hessel "ha sabut expressar amb paraules allò que tants ciutadans colpejats per la crisi i les mesures antisocials senten en el fons de sí mateixos". "Aquest sentiment que els estan robant els seus drets, l'anhel de desobeir, els desitjos de cridar fins a perdre l'alè, les ganes de protestar sense saber com". Ramonet acaba amb una reflexió molt lúcida: "Tots esperen, ara, la segona entrega, el títol de la qual, lògicament, només pot ser: revolteu-vos!".

ZONA LLIURE

CODI REBEL

WikiLeaks i el coneixement lliure

Oriol González
Membre de GNU/Linux.cat
expressions@setmanaridirecta.info

Has sorgit, durant aquests darrers anys, diversos projectes que han pres com a base el concepte de *coneixement lliure*. Fins no fa massa, el més conegut -i que ha tingut un èxit contrastat- ha estat la *Viquipèdia*. En aquest projecte, que recentment ha complert deu anys, totes hi podem col·laborar aportant el nostre coneixement en la definició de nous termes o en la correcció dels ja existents. El caràcter lliure de la *Viquipèdia* i, lògicament, també el treball desinteressat de nombrosa gent *voluntària del coneixement* ha permès, per exemple, que el català sigui la tretzena llengua que té més termes definits (ja supera els 300.000).

Un cop s'ha revelat aquest vídeo, gràcies a WikiLeaks, segur que no poden fer veure que no ha passat res

Però, darrerament, s'ha sentit parlar molt d'un altre projecte relacionat amb el coneixement lliure: WikiLeaks. Aquest projecte, tot i que és completament diferent de la *Viquipèdia*, també es fonamenta en la idea que el coneixement ha de ser lliure. WikiLeaks basa el seu treball en considerar que la informació i la veritat han de sortir a la

llum, per dures que siguin. Això ha creat molta controvèrsia, perquè moltes de les revelacions que ha tret a la llum WikiLeaks eren considerades secrets d'Estat per alguns governs. Segurament, gran part de la repercussió que han tingut aquestes filtracions de WikiLeaks tenen relació amb la por que grups afectats per aquesta informació puguin adoptar represàlies imprevisibles.

Per posar un exemple, un dels documents que ha publicat WikiLeaks era un vídeo gravat des d'un helicòpter de l'exèrcit dels Estats Units a Bagdad, quan ja feia temps que s'havia alliberat l'Iraq. El pilot veu un grup de persones juntes sospitoses al carrer (estaven parlant entre elles) i, després de demanar permís als seus superiors, obre foc sobre elles. Al cap d'uns minuts, arriba una furgoneta que s'atura. El conductor veu un dels homes abatuts i l'intenta auxiliar. L'helicòpter dispara contra el conductor i la furgoneta, dins la qual hi havia dos nens que eren duts a l'escola pel seu pare. Com a colofó, el pilot de l'helicòpter comenta el fet per ràdio, enorgullit, i s'apunta els morts com si estigués jugant a la PlayStation.

És clar que el pitjor de tot és que són uns fets que realment han passat però, és correcte o incorrecte treure aquesta informació a la llum? Segons els Estats Units, això és informació classificada. Però, el govern feia alguna cosa per evitar que tornés a passar? Un cop s'ha revelat aquest vídeo, gràcies a WikiLeaks, segur que no poden mirar cap a una altra banda i fer veure que no ha passat res.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 2 de març
Xerrada 'Nutrició Vegana'
 19h Aula Ronda
 Ronda Sant Pere 56, 1er.
 A càrrec de la nutricionista i dietista
 Maria Blanquer Genovart.
 Organitza: Col·lectiu Ronda

Dijous 3 de març
Debat: 'Com ens afecta la crisi capitalista a les dones?'
 10h a 14h Local de CGT.
 Via Laietana, 19.
 Organitza: CGT Catalunya

Cafeta de la revista 'Barrio'
 19h a 00h CSO La Gordíssima.
 C. Pons i Gallarza, 10.
 Organitza: Revista 'Barrio'

Inauguració de l'exposició '25 anys d'existència de la CGT'
 19:30h Pati Llimona. C. Regomir, 3.
 Organitza: CGT Catalunya

Xerrada: 'Dones de Nicaragua: construcció i defensa dels drets sexuals i reproductius'
 19h Biblioteca Guinardó - Mercè Rodoreda. C. Camèlies, 76 - B.

Xerrada a càrrec de Zaraya García Reyes, tècnica de cooperació al desenvolupament de Cooperació, que ens parlarà sobre aquest projecte dut a terme amb el grup feminista nicaragüenc La Corriente i amb el suport de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD). La xerrada pretén contribuir a l'enfortiment del moviment de dones i al moviment feminista de Nicaragua per defensar els drets humans i ciutadans de les dones. El projecte reconeix i incorpora a l'anàlisi i la construcció de propostes les múltiples discriminacions que viuen les dones, ja sigui per motius de gènere, d'ètnia, d'opció sexual, d'edat o per les diferents capacitats que puguin tenir.
 Organitza: Cooperació

Divendres 4 de març
Acte de suport a les feministes en

Jornades d'acció feminista autònoma

BARCELONA,
 del 5 al 13 de març

Al voltant del dia de la dona i sota el lema *Se va a armar la gorda!*, s'han convocat unes jornades d'acció feminista de caràcter festiu i reivindicatiu a diferents llocs de Barcelona. Les activitats se celebraran entre els dies 5 i 13 de març i no tenen un caràcter mixt, sinó que van dirigides a la participació de dones, lesbianes i transsexuals, a les quals conviden a passar a l'acció i "a conspirar, a boicotejar i a prendre el carrer".

La programació és la següent:

Dissabte 5 de març
 22h Kafeta de conspiració transfeminista: Comando baños. Preparació de l'acció de *hackeo* de lavabos. El carrer és nostre i els lavabos... també!
 dj's Sabotage. Per a dones, lesbianes i trans. CSA Can Vies. C. Jocs Florals, 42 (Sants).
Diumenge 6 de març
 18h *Tent à Bulles*. Circ Internacional de Dones i Lesbianes. Espectacle-Cabaret CSOA La Teixidora, C. Marià Aguiló, 35 (Poblenou).
Dilluns 7 de març
 11h Vine a fer autodefensa feminista! No cal tenir experiència, no importa l'edat ni la condició física, per a dones i lesbianes. Lloc: entrada del Parc de la Ciutadella (per Lluís Companys).

A més de les activitats programades, les organitzadores asseguren que hi haurà més sorpreses i conviden a la participació activa enviant propostes d'accions, textos, reflexions, àudios, cançons i falques... al correu mediasafines@yahoo.es

Les convocatòries i les novetats de la programació es poden seguir a la web www.mambo.pimenta.org i a través de les emissores lliures Ràdio Bronka 104.5 FM i Ràdio Contrabanda 91.4 FM

resistència. Hondures:
Castrochachas i el moviment Igbti
 18:30h Centre de Cultura de Dones

21h Manifestació Nocturna: fem-nos fortes, fem-ho juntes, la nit és nostra!
 Plaça Universitat
Dimecres 9 de març
 12h Comando Baños. Acció col·lectiva de desbinarització de lavabos. Plaça Universitat
Dijous 10 de març
 20h Lesbortu feminista festiva i activista. Activitat de lesbianes, davant del CSO La Revoltosa. C. Rogent, 82.
Divendres 11 de març
 22h Festa de Dones de la comissió 8 de març: Nosaltres exigim, unides decidim!
 Dj Coraje + dj's Sabotage. El Brot (La Farinera del Clot), Gran Via, 823.

Francesca Bonnemaïson.
 C. Sant Pere més Baix, 7.
 Amb la presència d'Índira Mendoza,

membre de la Xarxa Lèsbica Castrochachas i de Feministes en Resistència, Hondures.
 Organitza: Calala; Col·lectiu Maloka; Mujeres Palante; ACSUR; Dones x Dones; Marxa Mundial de Dones; Entrepobles; Creación Positiva.

Xerrada: 'Dona i precarietat laboral'
 19h CSO La Gordíssima.
 C. Pons i Gallarza, 10.
 Organitza: La Trinxera Cajei
 Xerrada a càrrec de la secretaria jurídica de la CGT de Catalunya

Xerrada: 'Bases psicopedagògiques i socials d'una educació viva'
 Cicle de xerrades *Les tendències actuals del sistema educatiu. Bases i propostes d'una educació viva*
 19:30h Centre Cívic Sagrada Família.
 C. Provença, 480.
 Organitza: Centre de Recerca i Assessorament d'Educació Viva (CRAEV)
 Més informació: <http://www.educacionviva.com/>

Concert de hip-hop amb Gato & KDÓ, Pablo Lamota, Mr Love Daddy i The Ridogonians
 22h Centre Cultural La Farinera del Clot.
 Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
 Organitza: Expressió Directa
 Més informació: www.setmanaridirecta.info/expressiodirecta

Dissabte 5 de març
Jornada de curro
 10h a 13h CSO La Gordíssima.
 C. Pons i Gallarza, 10
 Organitza: Assemblea de La Gordíssima
 Més informació:
<http://lagordissima.tk/>

Jornada 'Territori i Energia'
 9:30h a 18:30h Rai.
 C. Carders, 12, principal,
 Jornada que es proposa visibilitzar els conflictes derivats de les conseqüències territorials del sistema energètic i acompanyar les organitzacions que estan lluitant contra els projectes de les grans infraestructures.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Divendres Faràndula a Sants: **Necessitem persones voluntàries per omplir els torns del concert solidari amb Can Vies de l'11 de març.**
 Contacte: comunicacio@divendresfarandula.org

Escola de Clown de Barcelona: necessitem persones per col·laborar en les feines dels nostres cursos; a canvi, oferim un curs gratuït. Contacte: info@escoladecolown.eu

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

Urgent: **Busquem un col·lectiu o entitat que vulgui compartir local al carrer Radas 27 de Barcelona (Poble Sec).**
 Contacte: directa@setmanaridirecta.info

Can Dalmau: **necessitem persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar**, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumesme@gmail.com

Menorca: **mercado d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella** cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi!
 Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@moviment.info

> EL TEMPS

DIJOUS 3
 El matí de dijous molts municipis catalans s'aixecaran amb una considerable capa de neu. Osona, Ripollès i el Vallès.

DIVENDRES 4
 Després de la neu sorprenent a les comarques interiors, el cel ennuvolat i el fred continuaran, però sense massa pluja.

DISSABTE 5
 Els vents de llevant portaran les precipitacions fins el País Valencià, on seran de neu als 800 metres. Fred intens.

DIUMENGE 6
 Encara plourà debíment a València i Alacant. Moltes clarianes a Catalunya, però encara presència de núvols.

DILLUNS 7
 La falca anticiclònica començarà a escapar els núvols i els termòmetres pujaran lleugerament, però encara amb fred.

DIMARTS 8
 Alguns núvols, però força sol. Temperatures en lleugera recuperació. De mica en mica, marxarà el fred d'hivern.

res energètiques. L'organització també vol oferir un espai de trobada a aquestes organitzacions, per tal d'intercanviar i enfortir estratègies de lluita dels diferents grups locals. Alhora, vol fomentar la creació d'una xarxa de moviments de resistència al model energètic actual per accelerar la transició cap a un model energètic basat en fonts de generació netes, a petita escala i autònomes i, d'aquesta manera, reduir el consum total d'energia.

Convoquen: Repsolmata, Ecologistes en Acció, Campanya No et Mengis el Món, Recerca i Decreixement, Jòvens de les Terres de l'Ebre, ADENC, Enginyeria Sense Fronteres Catalunya i Entrepobles.

Xerrada-debat 'La situació de les dones davant la crisi'

16:30h Pati Llimona. C. Regomir, 3. Organitza: Esquerra Independentista del Barcelonès

Assemblea de Barcelona

17h Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15. Organitza: Assemblea de Barcelona www.assembleadebarcelona.com/

Carnestoltes al barri de Can Masdeu

La gent del PIC de Can Masdeu proposa fer una comparsa amb la gent disfressada d'abella per fer front -amb el fibló- a l'especulació capitalista que afecta el barri i la ciutat.

17h Can Masdeu. Antic Camí de Sant Llätzer s/n, metro Canyelles
Diumenge 6 de març
'Costureres salvajes: la costura des d'una visió econòmica, social i artística local'

11h-20h Can Masdeu. Antic Camí de Sant Llätzer, s/n, metro Canyelles.
Jornada d'introducció a la subversió costurista, conscienciació sobre el valor de la mà d'obra artesanal, la reutilització i el reciclatge tèxtil, l'economia domèstica i col·lectiva.

Organitza: PIC Punt d'Interacció de Collserola

Dia de la Dona a Reus

Per sisè any consecutiu, Dones en Acció organitza un conjunt d'actes a Reus al voltant del 8 de març per commemorar el Dia de la Dona Treballadora.

Dones en Acció és una plataforma formada per persones a títol individual i una sèrie d'entitats i associacions: L'hora Violeta, Maulets, AJR, Col·lectiu H2O, CGT i el Casal Despertaferro, que treballa des de la nova seu del casal situada al carrer Martí Napolità 7 de Reus.

Programa d'actes:

Dissabte 5 de març: Pintem un mural!

Dimarts 8 de març: pintura al carrer a partir de les 16:30h a la plaça Prim

Dissabte 12 de març: Sopar i Festa Dona 2011

20:30h Sopar al local dels Xiquets de Reus (C. del Rosich, 4-8) amenitzat per la cantautora Lyda. Inscripcions a la Taverna Despertaferro fins el dia abans.

Des de les 23h fins a les 3 de la matinada, festa a la Taverna Despertaferro amb DeBlas-sis (reggae, rumba i gresca catalana...), l'espectacle de Pire's, Puffy Amy Yumi i Bomba de Reaggeskaria.

Trobada a la plaça Sant Jaume de Barcelona per fer difusió del projecte de l'Arbre de les Assemblees, iniciat per Luís Maria Xirinacs

12h Plaça Sant Jaume
Organitza: Fundació Randa - Xirinacs

Teatre: 'Teatro Instantaneo'

19h Portal Nou. C. Portal Nou, 30.
Organitza: Impro Duccion Teatro de improvisación

Dilluns 7 de març
Els dilluns dels drets humans: 'Com cal tractar avui els crims de la guerra civil i el franquisme?'
19h Auditori del Centre d'Estudis Cristianisme i justícia.

C. Roger de Llúria, 13.
Diversos sectors socials i jurídics, així com les persones descendents d'algunes víctimes, reclamen la persecució penal dels crims comesos pel règim franquista, considerats crims de lesa humanitat i que serien imprescriptibles, d'acord amb els nous principis del dret penal internacional. És oportú, just i tindria alguna utilitat obrir un procés penal

d'aquestes característiques? Quin abast hauria de tenir? Seria adequat a la llei espanyola vigent o caldria fer reformes legals prèviament? Seria compatible amb els principis d'un estat de dret? I més enllà d'això, quines mesures són -encara avui- necessàries per avançar cap a la restauració de la memòria històrica i la plena reconciliació?
Organitza: Intercom

BALAGUER

Jornada de formació sobre la participació ciutadana com a eina bàsica del municipalisme
10:30h Penya Barcelonista de Balaguer. C. de la Barqueta
Organitza: CUP de Ponent

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 6 de març
Teatre: 'La Casa de Bernarda Alba' de Federico Garcia Lorca
18h Stage Escola d'Arts Escèniques. C. Folch i Torres, 52-54.
Més informació: www.tacam.cat

LLIÇA DE VALL

Dijous 3 de març
Xerrada informativa 'Com ens afectarà la reforma de les pensions?'

19h Sala de Cultura de Lliça de Vall. A càrrec d'Ermengol Gassiot, membre de l'SP de la CGT de Catalunya i una advocada del col·lectiu Ronda Organitza: Col·lectiu Ronda, Assemblea Llibertària del Vallès Oriental i Assemblea per la Unitat Popular

MATARÓ

Dijous 3 de març
Xerrada: 'Per què diem no als laterals de l'autopista? El futur de la mobilitat al Maresme'
19:30h Foment Mataroní. C. Nou, 11.
Organitza: Coordinadora Preservem el Maresme

PREMIÀ DE MAR

Xerrada i col·loqui: 'Chiapas. L'experiència de Mujeres de Maíz i la lluita per la sobirania alimentària'
18h Centre Cívic de Premià de Mar. C. Esperança, 19-21. A càrrec de Teresa Navarro, Alejandra Araiza i Esther Vivas. Concert amb L'Embossada.
Organitza: Revolta Global - Esquerra Anticapitalista

TARRAGONA

Dimecres 2 de març
Conferència: 'El treball assalariat i la conciliació, a càrrec de Carolina Recio
19h Casal Popular Sageta de Foc. C. Trinquet Vell, 15.

TEIÀ

Dissabte 5 de març
Fira verda agroecològica del Maresme
De 10h a 14h
Plaça de la Cooperativa
Més informació: www.cistellaverda.com

VI Festival Femelek: dona, art i tecnologia

BARCELONA, 3 i 4 de març

Sota el lema *Connectades en qualsevol moment, en qualsevol part*, els dies 3 i 4 de març, se celebrarà la sisena edició del Festival Femelex, una iniciativa que té com a objectiu fomentar el desenvolupament de la dona dins el món de la creació i les noves tecnologies. El festival es farà al Convent de Sant Agustí (C. Comerç 36) i hi haurà música, arts visuals, dansa, exposicions, tallers, *performances* i debats en clau femenina. Entrada lliure.

Més informació: www.femelek.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Manifestacions Dia de la Dona

Dimarts 8 de març
Barcelona: *Nosaltres exigim, unides decidim*, manifestació unitària, 19h Pl. Universitat fins a la plaça St. Jaume.

Lleida: *Dona, davant les retallades, lluita pels teus drets*. 19:30h a la Pl. Paeria. Convoquen: CSA La Maranya, AJLL, SEPC, CGT, GAC, CUP i Casal l'Ocell Negre.

València: 19:30h al Parterre - Pl. Alfons el Magnànim Convoquen: Moviment Feminista de València.

Dissabte 12 de març
Tarragona: 19:30h a la plaça dels Despullats. Convoquen: Cau de Llunes amb el suport de la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Hernando Calvo Ospina PERIODISTA I ESCRIPTOR COLOMBIÀ

“Avui, la indústria militar és qui mana als EUA”

“Les paraules, de vegades, són més perilloses que les bales”, explica que li va dir una vegada algú que ell creu que era un agent de la CIA. Hernando Calvo Ospina sap de què parla, ja que ha estat declarat un “perill per la seguretat nacional” pels EUA arran de la seva feina com a escriptor. És clar que escriu textos com ‘El equipo de choque de la CIA’, on descriu la història de l’agència d’intel·ligència nord-americana des dels anys 50 fins a l’actualitat i que ha estat publicat pel Viejo Topo.

Joan Canela i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

Al llibre, s'explica que la decisió de crear un grup especialitzat en activitats paramilitars dins la CIA va venir de John Kennedy, que té la imatge de ser un dels millors presidents dels EUA.

En realitat, les primeres accions de la CIA en aquesta línia són anteriors, amb Eisenhower i els cops d'Estat contra Mossaddeq a l'Iran i Arbenz a Guatemala, però sí que és Kennedy qui estructura aquest grup de forma permanent per combatre la revolució cubana. Amb Kennedy, tenim un problema i és que té aquesta imatge de bo que nosaltres mai no podem revertir perquè no tenim prou capacitat mediàtica... però, en l'àmbit repressiu, ha estat un dels pitjors presidents dels EUA. Va ser durant el seu mandat que es va instal·lar la doctrina de la seguretat nacional a l'Amèrica Llatina i es va inaugurar l'onada de dictadures, tortures i desaparicions al continent.

“Kennedy ha estat un dels pitjors presidents dels EUA en l'àmbit repressiu”

La conclusió és que no hi ha diferències entre demòcrates i republicans, Obama és igual que Bush?

Jo tampoc afirmaria això. La militarització del govern nord-americà pren força a partir de les presidències de Reagan i culmina amb les de Bush fill, passant pel seu pare, tots republicans.

JOAN CANELA

cans. És durant aquest període que el Pentàgon i la indústria militar arriben a controlar la política del país. Pel que fa a Obama, jo trobo positiu que un negre hagi arribat a ser president, però no crec que, encara que volgués, pogués canviar el llegat deixat per Bush; es troba amb les mans lligades per un sistema que està completament podrit, un sistema policial i militar basat totalment en la força.

Encara que volgués?

És que tant poc veig que ell vulgui fer-hi molt.

Assegura que els militars controlen la política dels EUA. Ja no es pot considerar aquest país com una democràcia civil?

Crec que no. Avui dia, la indústria militar és qui mana als EUA. És per això que es troben involucrats en tantes guerres, perquè qui manté la seva economia és l'aparell militar. Saps quants diners es mouen per mantenir un sol soldat a l'Afganistan? Vestir-lo, alimentar-lo... i el poder que et dona aquest exèrcit et permet obligar tercers països a comprar-te els teus productes, preferentment armes, però també moltes altres coses.

Vostè acusa la CIA de delictes molt greus com assassinar o tràfic de drogues. Creu que és possible que algun dia això arribi a judici?

No. Els casos més greus que s'han fet públics mai no han arribat a imputar ningú. La vegada que es va arribar més lluny va ser amb el cas *Irangate* (quan es va saber que

la CIA venia armes a l'Iran i traficava amb drogues per finançar la contra nicaragüenca), amb Reagan de president i Bush pare de vicepresident. Això va arribar al Senat amb un informe demolidor elaborat per John Kerry... que no sols no va tombar Reagan, sinó que ni tan sols va impedir que Bush fos escollit i, per més inri, el mateix Kerry va ser derrotat per Bush fill el 2004. És a dir, al final, no va passar res... i no passarà res perquè significaria tocar el sistema i el sistema -es digui republicà o demòcrata- es protegeix a si mateix.

En part, tot això que vostè explica ja se sap. Com funciona l'ocultació en un sistema de llibertat de premsa?

Bàsicament, es tracta d'integrar els grans mitjans, els únics que tenen capacitat d'influència política real, dins el sistema. Llavors, ells mateixos ja s'encarreguen d'autocensurar-se. Poden publicar algun escàndol de tant en tant, denunciar alguna cosa concreta, però mai no amenaçaran el sistema.

Llavors, les filtracions de Wikileaks, per exemple, no serveixen per res?

Això de Wikileaks és un bon exemple del que deia. Les revelacions sobre l'Estat espanyol indiquen, bàsicament, que, aquí, qui mana és l'ambaixador ianqui. Donar per un gran debat al Congrés, per dur Aznar als tribunals... com pot ser que passi això? Però, en canvi, no hi ha reaccions, ningú no s'escanda-

litza, el sistema té cura de si mateix.

Dins l'esquerra, hi ha dues grans teories sobre la CIA. La primera és que són uns sapastres i que els seus desastres són constants. La segona és que tenen un poder immens, que ho controlen tot i que fins i tot aquesta imatge de sapastres és una disfressa per treballar més lliurement. Quina prefereix vostè?

La CIA es va crear, com a aparell de contraintel·ligència, per pensar i ha servit perquè els EUA es convertissin en la superpotència en què s'han convertit. El problema -és el que explico al llibre- és que, d'aquests inicis, va evolucionar fins a esdevenir un grup paramilitar i, en lloc de pensar, es va dedicar a assassinar, organitzar cops d'Estat, traficar, etc. I, en aquest camp, és molt més fàcil ficar la pota i que les errades es facin públiques. De totes maneres, és cert que la CIA va confiar molt en la tecnologia; aquest és un camp on no té rival, però va deixar la feina sobre el terreny i hi ha situacions que exigeixen que siguis allà. L'11-S és una prova d'aquesta mancança. Arran del seu descrèdit, fins i tot s'ha parlat de suprimir la CIA, tot i que jo no crec que això passi mai; més aviat ha acabat sent cooptada pel Pentàgon, que avui dia és qui hi mana. Des de l'esquerra, actualment, hi ha més raons per tenir por dels serveis d'intel·ligència militar que no pas de la CIA, ja que són molt més eficients.

. LA COLUMNA

Dakar

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Circumstàncies de la vida, resulta que el Fòrum Social Mundial de Dakar va començar veient com s'enderrocava el règim de Tunísia, i es va acabar amb la caiguda del règim d'Egipte, producte d'una intensiva mobilització popular. Per bé que a Dakar es va celebrar de manera especial i còmplice, tot indica que ambdós processos socials tenen poc a veure amb la dinàmica dels fòrums socials endegada ja fa una dècada. O sí. O no. O una mica. O gens. Algú ho hauria d'estudiar en profunditat de forma rigorosa, destriant els desitjos de les realitats. En tot cas, la presumpta onada de democratització que afecta els règims dictatorials del nord d'Àfrica -presumpta perquè caldrà veure com acabarà tot plegat- s'imposa una profunda i inajornable reflexió sobre el sentit i funció d'aquests fòrums socials. I és que ja en portem uns quants -nou de mundials i un bon grapat de temàtics i sectorials- i el model presenta importants símptomes d'esgotament. D'acord que és un espai de coneixement de moviments i xarxes locals que, articulades entre si, van construint una contrahegemonia a la vella política. I d'acord que han servit per dinamitzar lluites i resistències per allà on han passat -prou rellevant en el cas africà malgrat la contrapart organitzativa, que per als euro-

Els propers fòrums socials mundials han de tenir en compte la varietat organitzativa, de participació i de mobilització

peus ha tingut un punt de traumàtica. Però si els fòrums socials mundials del futur no tenen en compte la varietat organitzativa, de participació i de mobilització que s'han donat arreu del planeta els darrers deu anys -des de moviments sòlids a moviments líquids- i si no és capaç d'articular les resistències globals o locals en objectius i lluites concretes que en permetin copsar la utilitat, tot pinta que s'esmoreirà i perdrà el potencial del que encara disposa, que és més del que ens creiem però més dels que ens agrada. I això com es fa, es preguntarà més d'un. Malauradament ja sabem que no hi ha, ni segurament haurà, cap fórmula màgica, i per tant ens quedarà provar-ho amb la tècnica, infal·libre per cert, de l'assaig/error.